

Adventes Vēstis

2012. gada jūlijs, #7 (197)

Vienoti Kristus
cerībā

EBREJI UN
KRISTIEŠI...
SAVSTARPĒJĀS
ATTIECĪBAS

JAUNIEŠU
ATSAUKSMES
PAR BALTIJAS
FESTIVĀLU

PASTAIGA PA
ŪDENI – LIELO
PĀRMAIŅU
SĀKUMS

ZINĀTNE, KAS
CENŠAS AIZ-
VIETOT DIEVU

INTERVIJA
AR GILBERTU
KENDŽI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Zinātne	14
Jauniešiem	16
Bērniem	18
Intervija	20
Citu konfesiju ziņas	23

Let us come together!

Draudze bez jaunatnes ir draudze bez nākotnes. Jaunatne bez draudzes ir jaunatne bez nākotnes.

Šie vārdi jūnijā tik bieži dzirdēti, tik daudz par tiem domāts, jo Baltijas valstis pirmo reizi apciemoja Ģenerālkonferences jauniešu vadītājs Gilberts Kendži (Gilbert Cangy)! Kopā ar viņu ieradās Transeiropas divīzijas jauniešu vadītājs Pols Tompkins (Paul Tompkins). Šī vizīte bija par jauniešiem, ar jauniešiem, priekš jauniešiem – kulminācijas punkts – Adventistu Baltijas Jauniešu Festivāls – “Let us come together” 16.-17. jūnijā Rīgā. Šajā numurā varēsīt lasīt

gan interviju ar G. Kendži, gan jauniešu atsauksmes par piedzīvoto šajās dienās. Bet pāri emocionālajam savīlņojumam aicinu atcerēties vārdus, ko G. Kendži teica – būsim vieno-ti misijā, dažādi metodēs, lai tās mūs nešķir, lai joprojām izjūtam piederību draudzei!

Jūlijā, kad tiek pieminēti ebreju tautas genocīda upuri, kā aktuālu tēmu varēsīt to ierau-dzīt arī šajā numurā, kad tiek aicināti, izvērtējot pagātņi, veidot jaunu nākotni.

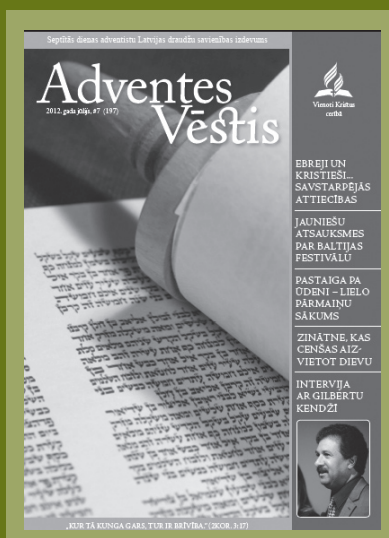
Novēlu starp atmiņām par pagājušo un iecerēto nākotnē tieši šajā mirklī sajūst Dieva lie-lo žēlastību un mīlestību, un atrast vislabāko veidu, kā padarīt tās redzamas apkārtējiem, un vislabāk ir darīt to kopā ar Dieva draudzi. Kā saka Baltijas jauniešu vadītājs Giedrius Rimša – mums ir ne tikai jāsanāk kopā, bet arī jāpaliek kopā!

Līvija Baltrušaite

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Girts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvija BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Lai Dievs veido mūsu dzīves

Aizvadīta jau puse no vasaras – ar saviem priekiem un pārdzīvojumiem, uzkrājušies vērtējumi un secinājumi. Vēlos pievērst uzmanību tikai dažiem notikumiem, kuri faktiski ir skāruši visas Latvijas Adventistu draudzes un to locekļus. Viens no tiem ir Septītās dienas adventistu Baltijas draudžu jauniešu festivāls Rīgā. Festivālā piedalījās Adventistu Baznīcas Ģenerālās Konferences jauniešu nodaļas vadītājs, mācītājs Gilberts Kandži (Cange) un Trans-Eiropas nodaļas jauniešu vadītājs, mācītājs Pauls Tompkins.

Vienkārši lieliski, ka šajās dienās atkal no jauna tika atgādināts, cik svarīgi ir saprast, ka draudze pieder Jēzum Kristum un tā pārstāv Viņu šajā pasaulē. Lai draudze piepildītu savu misiju, tai jādarbojas vienoti. Mēs esam un varam būt atšķirīgi, izpausties dažādos veidos, akcentēt savā dzīvē atšķirīgas jomas, mums var garšot ne vieni un tie paši ēdieni, mūs uzrunā dažādu stilu mūzika, bet ir viens, kas vieno. Tas ir Kungs Jēzus Kristus.

Jaunieši pieder draudzei. Viņi, tāpat kā bērni, nav draudzes nākotne, bet šodiena. Draudze ir vieta, kur mūsu bērniem un jauniešiem izpausties, jo tas ir vecums, kad nav raksturīga mierīga snauduļošana, pašapmierinātība un ignorance. Ja vietējā draudzē tas nav iespējams, jaunieši sāks meklēt citas iespējas, un vienmēr atradīsies kāds, kas mēģinās to izmantot savām interesēm un draudzes šķelšanai. Tādēļ draudzes pienākums ir rūpēties, lai katrs tās loceklis varētu kalpot tam Kungam ar savām garīgajām dāvanām.

Nākamais, kam vēlotos pievērst uzmanību, ir mācītāja Toma Evansa vizīte Latvijā. Toms Evanss ir ļoti veiksmīgs jaunu draudžu veidotājs, jo praktizē patiesu palāvību uz Dievu un lieto savas Svētā Gara dotās dāvanas. Viņš kalpo kā Ziemeļamerikas divīzijas jaunu draudžu dibināšanas koordinators un pasniedzējs Endrjūsa Universitātē. Viņš dalījās savā pieredzē divu dienu seminārā, kurā piedalījās daļa draudžu mācītāju un jauniešu, kuri ir ieinteresēti draudzes misijā.

Žēl, ka ne visi draudžu mācītāji atrada laiku piedalīties. Jā, kas gan tur tik īpašs? Īpašs ir tas, ka, manuprāt, Svētais Gars darīja iespējamu šo tikšanos vislabākajā laika periodā, jo Latvijas draudžu savienība ir nolēmusi pievērst lielāku uzmanību jaunu draudžu dibināšanai. Ja tas nenotiks, draudze izmirs. Mēs varam sacīt, ka mēs to vēl neredzam, bet būtībā statistika jau neparāda reālo situāciju. Draudzes locekļu skaits draudžu sarakstos īsti neatspoguļo realitāti. Garīgi dzīvu un aktīvu Kristus žēlastības liecinieku ir daudz mazāk. Lai draudze noturētu tikai esošo līmeni, katru gadu vajadzētu dibināt vismaz trīs procentus jaunu draudžu no esošo draudžu skaita.

Draudžu dibināšana ir senais veids, kā evaņģēlija vēsts izplatās un iet savu uzvaras gājieni. Kristus nedibināja draudzi, lai tā būtu izredzētu cilvēku klubs, kuri ir izdomājuši noteikumus, kas jāpilda, lai varētu būt šī kluba biedri. Laiku pa laikam atrodas kādi, kas grib tur piederēt, bet tā nav misija, kurai draudze aicināta. Draudze ir vieta, kur cilvēki saņem stiprinājumu savai ticībai un misijai. Katrai veselīgai draudzei jādibina jaunas draudzes, lai tās savukārt pēc laika var dibināt jaunas. Tā ir bībeliskā metode, kā evaņģēlijam izplatīties.

Protams, tā nav īpaši populāra ideja mūsu draudzēs. Ir dažādas atrunas, bet atcerēsimies, ka Kristus aicinājums bija iet un darīt par mācekļiem visus cilvēkus, ne tikai tos, kas nejauši iemaldās pie mums. Padomāsim, kam ir mūžīga vērtība. Vai tās ir materiālās lietas, vai cilvēki, kuri saņēmuši Dieva žēlastības dāvanu.

Jūlijs ir atvaļinājumu, nometņu un dažādu aktivitāšu laiks. Lai šis ir mēnesis, kurā no jauna atklājam Dieva mīlestību un žēlastību, un sajūtam vēlēšanos to līdzdalīt citiem. Novēlu būt atvērtiem Svētā Gara darbībai un baudīt garīga brieduma augļus!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

4.-5. augusts

Adventistu jauniešu vasaras nometne *TeamWork*.

11. augusts

Adventistu Valmieras draudzes 100 gadu jubilejas svinības.

18. augusts

Ērgļu adventistu draudzes 10 gadu jubilejas koncerts pl. 11:00. Pl. 15:00 muzejā „Braki” pasākuma turpinājums.

Nesot nastas

Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsīt Kristus likumu. Gal.6:2.

Kā mums veicas ar šī Kristus likuma īstenošanu? Ģimenē tas ir pašsaprotami, esam tik cieši saistīti viens ar otru, ka citādi nemaz nav iespējams. Ja arī mums ir pienākumu sadale, taču nereti vien nākas vienam otru aizstāt. Mēs esam gatavi pamainīties ar nastām, nesot viens otra nastas. Vai tas tā var būt arī draudzes ģimenē? Protams, ka jā! Uzaugu kā draudzes bērns, mūsu māte viena mūs audzināja, bet draudze bija manas otrās mājas. Rīgas 3. draudzītē mēs bijām kā viena ģimene. Bieži sabata pēcpusdienā bijām kopā, viens otru pazinām, bijām draugi. Kopīgi sagatavojām malku apkures sezonai draudzes telpu vajadzībām. Vecajām māsām rakām dārziņus.

Šodien, kad jau esam senioru kārtā, vai arī tagad varam piepildīt Kristus likumu, nesot cits cita nastas? Protams, ka jā! Kad jaunie ir aizņemti ar savām skriešanām, mēs, seniori, varam viens otru atbalstīt. Esam organizējuši senioru klubu. Katra mēneša trešā sabata pēcpusdienā sanākam kopā Rīgas 7. draudzes telpās pulksten 16.00, padziedam, dalāmies dzīves atmiņās, pielūdzam un noslēdzam ar sadraudzības mielastu. Ja esi seniors un vēlies mums piebiedroties, laipni lūdzam! Dalīti prieki ir dubult prieki un dalītas bēdas uz pusi mazākas. Jau izrunājoties vien, nasta kļūst vieglāka. Domāju, ka arī praktiskās vajadzībās varam viens otru atbalstīt. Bet par to varam izrunāt darba dienā. Aicinu seniorus uz sadarbību – Armands Bērziņš, t.67613744 vai 29493247.

Jubileja Pārdaugavā

23. jūnijā Septītās dienas adventistu Rīgas 6. draudzei palika 20 gadi. Vēlos piedāvāt nelielu ieskatu draudzes vēsturē. 1992. gadā Rīgā, Kongresu namā notika Keneta Mitlaidera vadītais Bībeles izpētes seminārs. Tam aktīvi gatavojās arī krievu grupas adventisti, izplatot ielūgumus un aicinot cilvēkus. Šajā laikā paātrinātos sludinātāju sagatavošanas kursus pabeidza Pēteris Bogatirčuks un Oļegs Zaoņegins. Pēc Bībeles semināra draudzē caur kristību ienāca daudz jaunu cilvēku, un draudze ievērojami pieauga skaitā.

1992. gada 23. jūnijā tika sasaukta Draudžu savienības padome, kura pieņēma lēmumu sadalīt krievu draudzi pa trīs Rīgas rajoniem, kuros dzīvoja draudzes locekļi. Simt divdesmit cilvēku veidoja draudzi Pārdaugavā, kuru vadīja jauns sludinātājs Pēteris Bogartičuks ar draudzes vecāko Oļegu Mihailovu. Tā radās Adventistu Rīgas 6. draudze. Draudze sāka pulcēties Nedzirdīgo kluba telpās, Kandavas ielā 27. 22. jūlijā draudze tika oficiāli reģistrēta Reliģisko lietu departamentā. Sakarā ar to, ka sludinātājs Pēteris Bogartičuks devās uz mācībām Indijā, viņa vietā draudzi sāka vadīt Sergejs Konča.

1997. gada augustā Sergeja Končas vietā Rīgas 6. draudzē sāka kalpot Nikolajs Bogartičuks. Bet 1999. gada 30. jūlijā draudze pārcēlās uz Rakes ielu 12, kur draudze pašlaik arī atrodas. 2009. gada 24. janvārī draudzes padomes sapulcē nolēma, ka mācītāja pienākumus no Nikolaja Bogartičuka pārņems Vitālijs Kroitors. No šī brīža Vitālijs Kroitors ir Rīgas 6. draudzes mācītājs, bet Nikolajs Bogartičuks palīdz viņam. Mācītājs Vitālijs Kroitors saka tā: „Tas ir Dieva plāns, lai tiktu veidotas draudzes, lai evaņģēlija vēsts tiktu pasludināta visām tautām. Mums katram ir jāizanalizē savas attiecības ar Dievu: “Ko es daru no savas puses, lai draudze augtu?” Draudzes atdzimšana sākas no manis, no tā, cik aktīvi es iesaistos draudzes darbā. Nākotnē es gribētu draudzi redzēt garīgi augošu un piepildītu ar Kristus mīlestību.”

Valdis Dahs

Atsvaidzināja kā nobrieduši augļi

Pēdējā jūnija sestdiena Rēzeknes draudzē bija īpaša. Īpaša ar ilgus gadus šajā draudzē kalpojušā mācītāja Mikus Kaimiņa un viņa dzīves draudzenes Larisas ciemošanos, gan ar Rēzeknes draudzes locekļa Nikolaja Jarmončika iesvētīšanu par vecāko draudzkopi.

Svētais Gars caur Miku runāja spēcīgi uz katru, kas bija atnācis uz dievkalpojumu. Dzirdējām aktuālu vēsti par to, ka Dievs mūs katru sagatavojis labiem darbiem (Efeziešiem 2:10); to, ka pats Dievs apsola palīdzēt šos labos darbus īstenot (Filipiešiem 1:6), un par to, kādu tieši palīdzību (instrumentus) Dievs ir devis, lai stiprinātu mūs šajā ticības cīņā. Sirdis priecēja arī Larisas izjustā vijolspēle duetā ar Littas Andrejevas klavierspēli. Brīvdabas dievkalpojumā lauku mājās pie māsas Kristū Anitas Rozenbergas sanācām kopā uz iknedēļas sadraudzības pēcpusdienu. Sadraudzības vadītāji Nina, Marina un Aleksandrs bija pacentušies un sagatavojuši interesantu programmu. Kopā lūdzām, dziedājām, lasījām, vēlējām laba vēlējumus. Tika sveikti šajā kvartālā dzimušie. Ne no miesas, bet no Gara. Tātad – kristītie. Cik jauki un svētīgi ir atcerēties, ka Debesu Tēva žēlastība ir ne tikai pār mūsu dzimšanas notikumu, bet arī to, ka katram no mums Viņam ir savs īpašs nodoms.

Elīna Ģipsle

Sludinājumi

• Aicinājums pensionāru pārim! Piedāvājam iespēju dzīvot un pieskatīt lauku īpašumu Birzgales pagastā pret nelielu atlīdzību. T. 29199660

• Brālis Rihards Krieviņš meklē skolnieku – mācekli cietumu kalpošanas darbā Jelgavas cietumā no draudzes brāļiem. Ja kāds jūt interesi vai aicinājumu, iespējamās pārrunas šai jautājumā. Rakstīt uz e-pastu - lhpc2@inbox.lv vai zvanīt 29517334.

• 5. augustā pl.14:00 Tukumā, Durbes pilī garīgās mūzikas koncerts.

• 13. oktobrī notiks jaunā Bībeles tulkojuma atvēršanas svētki. Pl. 15:00 svinīgs dievkalpojums Rīgas Doma katedrālē. Pl. 18:00 Jaunā Bībeles tulkojuma atvēršanas svētki kinoteātra Splendid Palace telpās (Elizabetes iela 61).

Svētki Kandavā

Mūsu draudze pulcējās, lai atzīmētu Mātes dienu. Solus pildīja gan vietējie, gan ciemiņi no citām draudzēm, sejas smaidošas, priecīgas. Priecājāmies, ka atkal mūsu vidū ir mācītājs Z.Kukulītis ar dzīves draugu Ainu. Šī dziedošā, muzikālā ģimene savu kalpošanu pie mums uzsāka 28. aprīlī, nomainot mūsu iepriekšējo mācītāju T. Vilni, kuram no sirds pateicamies par kalpošanu mūsu draudzē, novēlot Dieva svētības darbā turpmāk.

Svētkunorise brīnumjauka – ziedi, dziesmas, kad mūs īpaši iepriecināja Arta B. spēcīgais solo, dueti un dubultkvarteta sniegums, dzeja. Svētrunā Z. Kukulītis, pieskaroties 65. psalmam, kurā tiek apdziedāta Dieva kā Radītāja varenība un Viņa gādība par mums, runāja par pavasari un augļu veidošanos. Sasaistot šo dabas norisi ar draudzes pieaugsmi, no kuras Dievs gaida labus augļus.

Pēc svinīgās daļas varējām interesantas spēles veidā pārbaudīt savas zināšanas gan par Bībeles rakstu vietām un varoņiem, gan draudzes vēsturi un izplatību.

Kad garīgās svētības un vērtības gana baudītas, tad devāmies uz mūsu „augšistabiņu”, lai atspirdzinātos pie lieliska mielasta, ko sarūpējušas mīļas, gādīgas rokas. Paldies mīļajiem, kas vienmēr gatavi citus iepriecināt!

A.Freja

Dzimšanas diena

2. jūnijs bija nozīmīga diena Smiltenes draudzes dzīvē, jo tad savu vēlēšanos slēgt sirds derību ar Dievu apliecināja trīs cilvēki: Elizabete Ķīse un divas dvīņu māsas – Sarma un Vizma Pētersones.

Pirms kristībām notika kārtīga sagatavošanās. Mācītājs emeritus Ārijs Glāzers vadīja Bībeles stundas Gaujas Rēveļu bibliotēkā, iepazīstinot ieinteresētos ar Bībeles pamatpatiesībām. Grupiņā ieinteresēto skaits sasniedza pat 6, 7 cilvēkus, bet sagatavojās kristībām 3 iepriekš nosauktie. Svinīgais notikums risinājās Valmieras adventistu draudzē, kurā sapulcējās daudz sveicēju no mūsu pašu Smiltenes adventistu draudzes. Kamēr topošās māsas gatavojās savas dzīves vissvarīgākajam brīdim, klātesošie dalījās ar savu pieredzi, atceroties, kā viņi kristījās.

Sievietes kristīja Valdis Zilgalvis. Pēc tam kopīgi devāmies pie tējas tases un tortes. Tas bija patīkams noslēgums kopā ar Valmieras draudzes pārstāvjiem.

Ingus Elmanis

Sadraudzības pēcpusdiena Dieva gaismā

30. jūnijā Aizkraukles draudze pēc sabata dievkalpojuma organizēja pasākumu ģimenēm ar bērniem. Bērni diezgan kuplā skaitā bija ieradusies kopā ar vecākiem un vecvecākiem, mazākajiem brālīšiem un māsīņām.

Kopīgo tikšanos iesāka draudzes mācītājs Ainis Kaspars ar ļoti senu stāstiņu par kādu puisīti, kurš bija invalīds. Dažkārt cilvēkiem tā sanāk, ka

viņiem ir jāguļ uz gultas, un tad ir ļoti svarīgi, ka blakus atrodas īsti, patiesi un labi draugi. Katrs taču gribētu tādus draugus, kuri nav pašlabuma meklētāji, bet ar kuriem ir labi pavadīt kopā laiku. Ainis aicināja katram padomāt par sevi – vai esam labi draugi –, ja nē, tad apņemties būt labākiem.

Sanākušos ar dziesmām priecēja bērnu un jauniešu ansamblis Skaidrītes Āriņas vadībā, un deviņgadīgā Ieviņa deklamēja arī dzejoli par bērnu draugu Jēzu. Aizkrauklē vēl nav bērnu un pusaudžu kluba „Ceļa Meklētāji”, un šajā dienā mums bija iespēja uzzināt, kas tas ir. To klātesošajiem prezentēja Simona Kaspars, kura ir Rīgas „Ceļa Meklētāju” kluba direktore.

Tikšanās laikā interesantas spēles bija organizējusi un vadīja Līga O. ar saviem palīgiem. Bērnus sadalīja trijās vecuma grupās. Jaunākajai un vidējai grupai spēles norisinājās telpās, bet vecākā grupa devās ārā, kur viņi varēja baudīt arī sauli.

Prieks bērnu acīs nav nopērkams ne par kādu naudu, un dzirkstelītes, kas staroja no bērniem, laistījās viņu sirsnīņās. Un šo sajūtu nevar aprakstīt, to ir jaredz un jājūt. Tā mums bija visiem jauka un svētīga kopā pavadīta sadraudzības pēcpusdiena arī spēlēs, kurās iesaistījās ne tikai bērni, bet arī pieaugušie. Bērni, tajās piedaloties, varēja nopelnīt saldumus. Pēc sarīkojuma devāmies mājup. Bērnu atvadu un sajūsmas saucieni liecināja, ka visiem mūsu organizētais pasākums patiesi patīcis. Mēs esam ļoti gandarīti, ka varējām radīt ģimenēm šos svētkus. Mums ir ļoti mīļas šīs ģimenes, un mēs visi šķīrāmies, lai atkal satiktos vasaras otrajā pusē, bet jau divu dienu nometnē, lai tuvāk iedraudzētos. Taču jau septembrī Aizkrauklē plānojam uzsākt bērnu un pusaudžu kluba „Ceļa Meklētāji” nodarbības.

*Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudze*

Meklējot atbildi

Savā dzīves ceļā mēs nereti sastopamies ar sāpīgiem, pat traģiskiem notikumiem. Šogad jūlija mēnesī aprit 65 gadi kopš traģiskās katastrofas Smiltēnē. Tad bojā aizgāja pieci uzticīgi Dieva bērni. Sludinātājs Pēteris Purmalis ar dzīves biedri, Bībeles strādniece Tormane, Mirdza Zēmele un mana tante Adolfīne Viļemsona (Aija Parute). Pēc svētīga dievkalpojuma Alūksnes draudzē viņi bija ceļā uz mājām. Autobusa vadītājs, tuvojoties Smiltenei, konstatēja problēmas bremžu sistēmā. Autobuss traucās lejā pa slīpo brauktuvi, priekšā bija kara laikā izdegušais Smiltēnes tautas nams. Varbūt pret mūriem izdosies apturēt nevaldāmo autiņu? Bija spēcīgs sitiens, un autobuss tiešām apstājās. Uz mirkli visi uzelpoja, bet tad notika negaidītais – pār autobusu sabruka satricinātais mūris.

Kungs, kāpēc, kāpēc šiem mīļajiem cilvēkiem bija jāaiziet bojā tik traģiski? Ticu, ka pienāks diena, un Kungs atklās šobrīd neskaidrās, nezināmās lietas un to apstākļus.

Tomēr viena atbilde man ir – iespējams, es nebūtu adventists, ja nebūtu šī traģiskā notikuma. Adolfīne Viļemsona nāca no sešu bērnu ģimenes. Viņa vienīgā bija pieņēmusi adventes vēsti. Protams, viņai bija rūpes par savējiem, lai arī tie atsauktos Jēzus aicinājumam. Bet savējie bija noraidoši. Viņas māsa, mana māte, atcerējās, cik reizi māsiņa teica: nāc līdzi, iesim kopā! Bet atbilde bija – gan es paspēju. Pēc traģiskā notikuma manai mātei bija tikai viena doma, kaut es nenokavētu. Un visai drīz Adolfīnes māsa Elizabete Parute ar kristību pievienojās Rīgas 3. draudzei. Arī Adolfīnes māsas bērni un mazbērni izvēlējušies sekot Jēzum.

Reizēm Kungs pieļauj smagus zaudējumus, lai kādu pamodinātu, skubinātu izvērtēt savu dzīvi, lai izšķirtos sevi ielikt mīlošā Kunga rokās. Tikai mūžībā atklāsies, cik daudz un kā mūsu Kungs ir rūpējies, lai mani un tevi glābtu Savai valstībai.

Kungs, kaut arī es šodien daudz ko vēl neizprotu, kaut man ir daudz kāpēc, es ielieku sevi Tavās mīļajās rokās! Ļauj man nodzīvot tā, lai reiz varētu sastapt savu tanti un pateikt paldies, ka viņa lūdza arī par mani. Toreiz, tajā jūlija dienā, man bija pusotrs gadiņš.

Cerībā sastapies ar bojā gājušajiem piecīšiem

Armands Bērziņš

„Es esmu Labais gans...” – Jāņa 10:11

Labais Gans! Dzirdot šos vārdus, mums katram iztēlē veidojas savs tēls... Kāds redz plašus ganību laukus, kur vientuļš gans rūpējas par mīlīgu ganāmpulku... Kāds redz, kā JĒZUS sēž ļaužu vidū un stāsta par Dieva valstību... Cits atcerēsies stāstu par pazudošo avi... Katrs Dieva bērns, kurš gājis pāri dzīves aizām un ērkšķiem, var apgalvot – Jā! Jēzus ir mans LABAIS GANS!

Mēs katrs esam dzirdējuši kādu līdztību, kur Jēzus stāsta par avīm un ganu. Bet kādi šie dzīvnieki ir? Kā tie dzīvo ganāmpulkā? Pirmo reizi to uzzināt Ceļa meklētājiem bija iespējams Salacgrīvas novadā, „Bebrišu” saimniecībā.

Aitiņas ir jaukas, mīlas, ļoti uzticīgas savai vadonei. Kad ganāmpulka vadoni kaut kas interesē, tad visas barā cenšas to izpētīt. Ja sabīstas aitiņu vadone, arī pārējās visas paziņo, ka tas mums neder, nepatīk. Tādi esam mēs – pusaudži – Ceļa meklētāji. Piedzīvojumu meklētājiem un Ceļa meklētājiem ir savi mazie līderi un viņu skolotāji. Kopā mēs mācamies paklausīt savai LIELĀ, LABĀ GANA balsij.

Mēs iepazīstamies paši ar Draugu – LABO GANU un aicinām to darīt mūsu pilsētas iedzīvotājus. Uz evaņģelizācijas pasākumu Cēsu pilsētas Rožu laukumā ar mūsu LABO GANU iepazīties atbrauca trīs aitu puīši un viņu saimnieki. Un tā šie mīlie dzīvnieki palīdzēja līdzdalīt apkārtnē JĒZUS labo vēsti. Auniņi uz savām mugurām vizināja mazākos bērnus, bet pārējie, auniņus pavadā vedot, iepazīnās ar pilsētniekiem, kuriem interesēja mūsu DRAUGS – LABAIS GANS.

Pēc tik lieliskas iepazīšanās ar aitu puikām pilsētā, ceļa meklētāji un piedzīvojumu meklētāji gribēja redzēt, kādas izskatās aitu puīšu mājas. Sekojot saviem līderiem, LABĀ GANA pamudināti, līdzīgi ņemot grābekļus, lāpstas, darba cimdus, devāmies talkot uz Raiskumu „Grīvzemju” saimniecību. No veciem dzelžiem, stikliem

un citādiem lūžņiem atbrīvojām vietu aitu puīšu aplokam. Iepazināmies arī ar jēriņiem un varējām tos pabarot ar pudelīti un knupīti. Tā atkal mums blakus bija avis, kas mudināja uz pārdomām par to, ko teicis mūsu LABAIS GANS.

2. jūnijā Cēsu pilsētas svētkos Ceļa meklētāji tika aicināti rādīt prasmi

mezglu siešanā. Tā bija brīnišķīga iespēja, sienot mezglus, kas dara mūs „brīvus” un palīdz grūtā brīdī, atkal stāstīt par savu GANU. Interesanti bija tas, ka pilsētas svētkos pilnīgi neplānoti blakus Ceļa meklētājiem visas dienas garumā atkal bija aitiņas – LABĀ GANA simbols. Prieks, ka visur, kur mēs dodamies ar LABO VĒSTI, mums kā stiprinājums līdžās ir šis simbols... Es ticu, ka arī Tu vēlies iepazīties ar mūsu LABO GANU, kuru iepazīstam mēs, Piedzīvojumu un Ceļa meklētāju klubs – „Sadraudzība”.

Aicinām Tevi ar mums iepazīties 28.jūlijā plkst. 11:00 Salacgrīvā, laukumā pie „Maximas” veikala, kur atkal ar mums būs kopā mūsu LABAIS GANS un viņa simbols – avis! Būs arī zirgi, mūziķi, radošas darbnīcas!

Skolotāji

Dagnija, Dace, Anitra, Gunta

Attaisnoti slepkavībā

Tikai tagad, jūnijā, šķiet beidzot ir pielikts punkts traģiskajai sāgai, kas risinājās kādas septītās dienas adventistu ģimenē Austrālijā 1980. gadā. Toreiz Darvinas pilsētā pazuda Maikla Čemberleina un Lindijas Čemberleinas-Kraitonas 9 nedēļas vecā meitiņa Azārija.

Jaunā ģimene sākmā nesaprata, kas ir noticis. Bet policija izvirzīja vecākiem apsūdzību. Notikušais Čemberleinu ģimenei izvērsās par nepārtrauktu murgu. Viņus publiski

apvainoja par sava bērna nogalināšanu un liķa noslēpšanu. Daži sacīja, ka vainīga ir Septītās dienas adventistu konfesija, kas atbalsta šādu šausmīgu rīcību. Meitenītes mammu apcietināja, un viņa cietumā pavadīja trīs gadus, līdz jauni pierādījumi lika pārskatīt lietu, apšaubot mātes vainu. Šo notikumu vēlāk uzzināja visā pasaulē, jo 1988. gadā tika izdota filma „Sauciens tumsā”, kurā galveno lomu spēlēja aktrise Merila Strīpa.

Tagad, pēc 32 gadiem, izmeklētāja Elizabete Morisa Darvinas tiesā pieņēma lēmumu, ka zīdaiņi varētu būt aiznesis dingo suns. Saskaņā ar pieejamām ziņām, jau vairākus mēnešus pirms notikušās traģēdijas ir fiksēts dingo uzbrukums citam bērnam. Tāpat ir atklāts dingo midzenis tuvajā apkaimē. Izmeklētāja izdeva Lindijai jaunu Azārijas miršanas apliecību ar izmainītu nāves cēloni.

Vēlāk, ārpus tiesas nama, Čemberleina Kraitone sacīja žurnālistiem: „Acīmredzot, šī sāga ir beigusies, un mēs esam atviegloti un priecīgi par to. Nevienam Austrālijā vairs nevarēs sacīt, ka dingo nav bīstami un ka viņu uzbrukumus var tikai izprovocēt. Mēs dzīvojam skaistā zemē, bet tā ir bīstama, un mēs aicinām visus austrāliešus nodrošināties pret iespējamām briesmām un negaidīt, kad to izdarīs kāds cits.”

Azārijai šogad paliktu 32 gadi. Bet paši vecāki nu ir šķīrušies, un viņiem ir citas ģimenes. Mamma raksta bērnu grāmatu un atzīst, ka tā būs par sāpēm un piedošanu. Viņa vada seminārus par stresu, sāpēm un plašsaziņas līdzekļiem. Bet tēvs Maikls ir pensionēts skolotājs un arī raksta grāmatu par notikušo traģēdiju. Viņš pēc pieņemtā lēmuma teica, ka to nācās gaidīt pārāk ilgi. Tomēr uzsvēra, ka nekad nevajag padoties cīņā par taisnību, arī tad, ja šķiet, ka to panākt nav iespējams.

Traģēdija Moldovā

Trīs septītās dienas adventisti Moldovā un vēl viens jauns mūziķis jūnija sākumā gāja bojā autoavārijā, kad viņu mazais autobuss uz lauku ceļa sadūrās ar smago benzīnvedēju. Arī autocisternas vadītājs uz vietas gāja bojā.

Mirušie bija Tatjana Katana un Viorika Kjobanu – divas mūziķes, Olga Jentimira, kāda cita mūziķa sieva un vēl viena cita mūziķa māte. Viņas dēls Andrejs Jentimirs, kurš arī bija autobusā, izdzī-

voja, viņam ir lauza kāja un roka, kā arī citi ievainojumi. Traģēdija paņēma arī 12 gadīga zēna Artūra Barbas dzīvību, kurš nebija adventists, bet spēlēja orķestrī.

Visi traģēdijas upuri bija ceļā no bērēm, kur viņu orķestris kalpoja izvadīšanas ceremonijā.

Mirušie adventisti piederēja Ivanovkas Noiņas draudzei. Viņu bērū dienā pie adventistu dievnama atvadīties no bojāgājušajiem sapulcējās ap 1500 cilvēku. Atbrauca arī citi mūziķi no tuvējā Singerei Noiņas ciemata, lai spēlētu savu kolēģu bērēs.

Autoavārijā cieta arī citi orķestra mūziķi. Ātrās palīdzības automašīnas aizveda 11 citus mūziķus uz slimnīcu. Četri no viņiem bija ļoti smagā stāvoklī.

Ziņa aplidoja visu valsti, jo mazajai Moldovai tas ir ļoti liels cietušo skaits, un vietējie mediji par notiekošo ziņoja vairākas dienas pēc kārtas.

Pavisam valstī ir 10 700 adventistu, kas pulcējas vairāk nekā 150 draudzēs.

Karaļa medaļa

Diriģents Herberts Blomsteds ir viens no pazīstamākajiem diriģentiem mūzikas pasaulē. Viņš ir arī septītās dienas adventists. 15. jūnijā viņa dzimtenē Zviedrijā karalis viņam piešķīra Serafīma medaļu, kas ir vēl viena atzinība viņa ievērojamajā karjerā.

Medaļa ir viens no augstākajiem civilajiem apbalvojumiem. Parasti to personiski pasniedz karalis, un, saskaņā ar Zviedrijas Karaliskās pils paziņojumu, Blomsteds to saņem par „izcilo iegul-

dījumu Zviedrijas mūzikā”.

„Protams, es esmu priecīgs,” Blomsteds sacīja vēlāk Adventistu Baznīcas Zviedrijas ūnijai, piebilstot, ka parasti viņš cenšas nepievērst uzmanību šādām atzinībām, bet šoreiz tas ir īpaši.

Blomsteds savu mūziķa darbu uzsāka vēl 1954. gadā kopā ar Karalisko Filharmonijas orķestri. Pēc tam viņš ir bijis galvenais diriģents Norčepingas simfoniskajā orķestrī, Dānijas un Zviedrijas Radio simfoniskajā orķestrī, Drēzdenes Valsts kapelā un Sanfrancisko simfoniskajā orķestrī.

Daudzo gadu laikā Blomsteds ir daudz ieguldījis Adventistu Baznīcas muzikālajā dzīvē, arī tās izglītības sistēmā. Viņš vienmēr ir liecinājis par savu ticību Dievam.

„Mēs, kas pazīstam Herbertu personīgi, arī zinām, ka viņš vienmēr mūziku ir redzējis kā ceļu Dieva pagodināšanai, lai liecinātu par sava Radītāja žēlastību un varenību,” saka Transeioņas divīzijas prezidents Adventistu Baznīcā Bertils Viklanders. „Viņš ir vairākkārt liecinājis, ka viņa veiksmes noslēpums ir kristīgā ticība un arī īpašā veidā sabata svētība, kas viņam dod atpūtu un atjaunošanos.”

Blomsteds pats tomēr nevarēja ierasties 15. jūnijā uz medaļas pasniegšanas ceremoniju karaļa pili Stokholmā, jo bija aizņemts sava diriģenta darba dēļ. 85 gadus vecais mūziķis turpina aktīvi strādāt. Bet septembrī viņš diriģēs gala koncertu Stokholmā Baltijas Jūras Festivālā.

No adventistu ziņu aģentūras ANN

Ivo Roderts
adventistu Latvijas draudžu
savienības lauka sekretārs

EBREJI, KRISTIEŠI... UN SAVSTARPĒJĀS ATTIECĪBAS

Kādaī šodien jābūt kristiešu attieksmei pret ebrejiem? Vai mums ebreji jāaicina nākt pie Kristus, un vai ebrejam, dzirdot šo aicinājumu, vajadzētu nākt? Vai gadījumā nav kādi jautājumi, kuriem (attiecību ar ebrejiem kontekstā) mums vajadzētu pievērst uzmanību?

„Tev nebūs nekad vairs tā sajūst prieku par tavu brāli viņa nelaimes dienā, un tev nebūs ļauni priecāties par Jūdas bērniem pazušanas dienā un nebūs būt lielmutīgam tad, kad ir viņu bailības diena! Tev nebūs ieiet pa Manas tautas vārtiem viņas bēdu dienā, tev nebūs izjust prieku par viņu nelaimi, tev nebūs tvert pēc viņu mantas, viņiem pašiem pārdzīvojot briesmas un šausmas! Tev nebūs stāvēt krustcelēs, lai slepkavotu tos, kas no viņu ļaudīm paguvuši glābties; tev nebūs nodot ienaidnieku rokās arī pārējos viņu locekļus, kad viņi pārdzīvo nelaimes dienu! Jo Tā Kunga diena jau visām tautām ir tuvu klāt nākusi. Kā tu esi rīkojies, tā notiks arī tev, un, ko tu esi nopelnījis, tas nāks atpakaļ pār tavu galvu!” (Obadja 1:12-15)

Pēc Jeruzalemes tempļa nopostīšanas 70. gadā ebreju tauta zaudēja savu zemi un, gandrīz 2000 gadus izklīdināta, bez sava valstiskuma, bez savas valodas, tomēr neizšķīda, kā citas tautas līdzīgā stāvoklī, bet gan saglabāja savu identitāti. Tas ir rets, varbūt pat unikāls fenomens pasaules vēsturē. Bet Svētajos Rakstos atrodam vārdus: “Tā saka Kungs, kas licis sauli par spīdekli dienā un mēnesi un zvaigznes pēc noteiktiem likumiem par spīdekļiem nakti, kas sabango jūru, ka tās viļņi krāc, – Kungs Cebaot ir Viņa vārds: Ja šie nesatricināmie likumi reiz izbeigtos manā priekšā, saka Kungs, tikai tad izbeigtos arī Israēla dzimums kā tauta manā priekšā uz visiem laikiem.” (Jer. 31:35.36) Šo vārdus var attiecināt uz Kristus draudzes mūžīgo pastā-

vēšanu, bet ļoti grūti ticēt, ka pravietojumam nav nekāda sakara arī ar ebreju nācijas neizskaidrojamo saglabāšanos 2000 gadu garajā kļaidā.

Ebreju tauta ne vien saglabājās pretēji visiem demogrāfijas likumiem, bet pirms 64 gadiem nodibināja arī savu nacionālo valsti zemē, no kuras viņi tika izklīdināti pirms 2000 gadiem. Neraugoties uz lielo pretestību, šī valsts nostabilizējās, un tās nelielajā teritorijā apmetās uz dzīvi gandrīz puse no visas pasaules ebrejiem. Šis negaidītais pavērsiens atgādināja Vecās Derības pravietojumu: "Klausieties, tautas, Kunga vārdu un pasludiniet tālajām jūras salām šādu vēsti: Viņš, kas Israēlu izklīdināja, to tagad atkal pulcina kopā un sargā kā gans savu ganāmo pulku. Tā tie nāks un gavilēs Cīānas kalnā un steigsies pie Kunga dāvanām, pie labības, vīna un eļļas, pie jauniem jēriem un vērsiem, un viņu dvēsele būs kā auglīgs dārzs, un tiem nebūs vairs jācieš trūkums." (Jer. 31:10-12)

Ja mēs uzmanīgi aplūkojam Bībeles rakstu vietas, mēs nevaram apgalvot, ka jūdi nepieņēma Jēzu. Bībelē ir tik daudz rakstu vietu, kas skaidri runā par to, ka Dievs nekad nav noraidījis Israēlu un ka daudzi jūdi pieņēma evaņģēlija vēsti. Patiesībā Apustuļu darbu grāmata liecina, ka ap 34. gadu,

Ja Baznīca sludinās to Kristu, kāds Viņš ir atainots Bībelē, daudzi ebreji Viņu pieņems par savu Mesiju.

kad Sauls (vēlākais ap. Pāvils) piedalījās Stefana nomētāšanā ar akmeņiem, gandrīz puse Jeruzalemes iedzīvotāju jau bija pieņēmuši Jēzu! Vai šodien Baznīcas sludinātā evaņģēlija vēsts ir tik spēcīga, ka puse mūsu galvaspilsētas iedzīvotāju ir pieņēmuši Jēzu Kristu? Ja nav, tad vai varētu apgalvot, ka mūsu tauta ir noraidījusi Jēzu? Ja puse no Jeruzalemes iedzīvotājiem pieņēma Jēzu, kāpēc kristīgā Baznīca vēl aizvien māca, ka jūdi nepieņēma Jēzu?

Ir pienācis laiks kristīgajai Baznīcai pārskatīt savu teoloģiju par Baznīcu un tās vēsti jūdu tautai. Ebreji nenoraida bībelisko Jēzu, viņi vienkārši nepieņem kristīgās Baznīcas Jēzu, jo Bībelē Jēzus nekad nav atcēlis Dieva 10 baušļus, nav pārcēlis sabatu uz svētdienu vai atcēlis likumus par šķīstu barību (Mt.5:17-18). Tāpat Viņš nekad nav izdevis pavēles baznīcās novietot elkus vai svētbildes un zemoties to priekšā. Ja Baznīca sludinās to Kristu, kāds Viņš ir atainots Bībelē, daudzi ebreji Viņu pieņems par savu Mesiju.

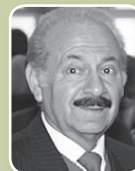
Gadsimtiem ilgi kristīgā Baznīca ir paudusi negatīvu attieksmi pret jūdiem, pamatojoties uz Markiona mācību par Baznīcu (aizvietošanas teoloģija), kaut arī Baznīcas pirmie koncili viņu pasludināja par herētiķi. Diemžēl vēl šodien daudzi kristieši Bībelē rakstītos vārdus "Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem" (Mt.27:25) uzskata par mūžīgu lāstu, ko jūdi paši sev uzlikuši. Tajā pašā laikā kristieši uzskata, ka Jēzus asinis šķīsta viņus no grēkiem. Kāpēc kristieši domā, ka Jēzus asinis ir svētība viņiem pašiem, bet jūdiem tās ir lāsts?

Kristiešiem ir jāatgriežas pie Bībeles vēsts par Dieva mūžīgo derību, kuru Viņš noslēdza ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu.

Pēdējos gados ebreju un kristiešu attiecībās ir notikušas ievērojamas pārmaiņas. Starp mums sāka veidoties un attīstīties dialogs, palīdzot pārvarēt aizspriedumus un neiecietību.

Šo dialogu vajag turpināt un stiprināt. Neskatoties uz to, ka mēs izprotam un lūdzam Dievu citādi, mūsu bagātais garīgais mantojums liek mums sadarboties un kopējiem spēkiem veidot labāku sabiedrību, kurā katra persona tiktu cienīta ar visām tās atšķirībām. Šis dialogs ir nepieciešams, lai izprastu ne tikai vienam otru, bet pašiem sevi. Ebreji un kristieši var padarīt pasauli, kurā mēs dzīvojam, labāku un tuvāku Dievam.

*Rīgas ebreju reliģiskās draudzes
valdes priekšsēdētājs Davids Kagans*

Dieva mīlestība ir beznosacījumu un mūžīga; Viņš nepārstāj mūs mīlēt arī tad, ja mēs grēkojam. Ja mēs ticam Bībelei un Dieva mūžīgajai derībai, mums jātic, ka Dievs nekad nav atmetis savus izredzētos ļaudis (Rm.11:1-2). Pat mirstot pie krusta, Jēzus lūdza savu Tēvu, lai piedod Viņa pāridarītājiem viņu grēkus. Vai Dievs neapmierināja sava Dēla lūgšanu pie krusta? Ja Viņš to pieņēma, kas mēs esam, ka vēl nosodām tos, kuriem Dievs ir piedēvis?

Cik man zināms, neviena kristīga draudze nav izraisījusi masu represijas (pret ebrejiem un citiem) un nav tajās aktīvi piedalījusies. Kristietības vaina ir tās pasivitāte, tās neitrālā pozīcija pret nežēlībām un masveida represijām. Tradicionāli kristīgajās nācijās cilvēki, kas izauga Baznīcu tradīciju vidē, kļuva par represiju izpildītājiem, piekritējiem un klusējošiem

Mums, vāciešiem, un jo īpaši Konrāda Adenauera fondam dialogs ar ebreju pasauli un Izraēlas valsti ir svarīgs pienākums attiecībā pret mūsu vēsturisko mantojumu. Pēc miljoniem Eiropas ebreju noslepkavošanas nacionālsociālisma laikā nebija nemaz tik pašsaprotami, ka dziļā klusēšana, kas valdīja starp vāciešiem un ebrejiem, varētu tikt pārvarēta. Konrāda Adenauera politisko prioritāšu sarakstā šīs klusēšanas pārvarēšana bija pirmajā vietā. Viņa izpratnē izlīgums ar ebrejiem un Izraēlu bija vācu tautas galvenais pienākums. Neaizmirstama ir Dāvida Ben Guriona un Konrāda Adenauera tikšanās 1960. gadā Ņujorkas viesnīcā "Waldorf Astoria", kas kļuva par stūrakmeni abu tautu pagātnes aizas pārvarēšanā un sākumu izlīguma procesam.

Pie Konrāda Adenauera vārdā nosauktā fonda pamatuzdevumiem pieder izlīgšana un savstarpēja sapratne ar ebreju tautu gan Vācijā, gan visā pasaulē. Mums ir svarīgi, no vienas puses, brīvību un demokrātisko kārtību konsekventi pasargāt no ekstrēmisma un antisemitisma tendencēm, no otras puses, saglabāt un nākamajām paaudzēm nodot apziņu par Rietumeiropas tradīcijām, kuras gadsimtu gaitā ir iespaidojusi gan kristietība, gan jūdaisms.

*Konrāda Adenauera fonda vadītājs
Baltijas valstīs Andreass Klains*

lieciniekiem. Kā tas varēja notikt?

Jau gandrīz no paša sākuma jūdi un kristieši pilnībā atdalījās viens no otra. Un pārtrauca jebkādu kontaktēšanos. Intelektuālie strīdi arvien vairāk pārauga nepārtrauktā cīņā ap teksta liecībām par un pret bībelisko pravietojumu piepildīšanos par Jēzu. Tālākās vēstures pamatā bija asinis un asaras. Kristieši, nostājoties pie valsts varas stūres, pārāk ātri aizmirs par vajāšanām, kuras veica pret viņiem jūdi un pagāni. Kristiešu naidīgums pret ebrejiem pamatā bija reliģiska nevis rasistiska rakstura. Vispār pareizāk būtu runāt par anti-jūdaismu nevis antisemitismu, (jo arī arābi ir semīti). Konstantīna valsts Baznīcā pagāniskais anti-jūdaisms, kas bija pirms kristietības, tika pieņemts un pārveidots pēc „kristiešu” vēlmes.

**Mēs ieguvām izredzētību,
bet jūdi to nezaudēja. Tas ir
būtiski, un to jāatceras.**

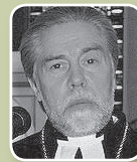
Šodien vēl arvien kristīgajām Baznīcām piemīt zināma un, vispār runājot, pozitīva loma sabiedrībā un valstī. Lai šo lomu pildītu, Baznīcām nākas atbalstīt idejas, kas valda pasaulē. Tomēr māksla atrast kompromisus var mīkstināt atsevišķus konfliktus, bet nevar izglābt pasauli. Manuprāt, kristietības jautājums šodien ir tas, vai tā spēs atgriezties pie Jēzus Kristus un Viņa mācības maksimālisma.

Redzot darbu, kas paveikts pie kristiešu un jūdu dialoga veicināšanu, man prātā nāk psalmos vairākkārt izteiktais aicinājums dziedāt tam Kungam jaunu dziesmu. Šeit, tā vien šķiet, tiek sākta jauna dziesma – tā vēl nav pilnīga, tie varbūt ir tikai pirmie akordi, bet tas ir no sirds apsveicams mēģinājums veicināt harmoniju Latvijas kristiešu un jūdu saskarsmē, lai mēs, kā to aicina 117. psalma autors, spētu visi kopā slavēt to Kungu, jo Viņa žēlastība valda pār mums.

Es domāju, ka šai jaunajai dziesmai vajadzētu skanēt labi, kā tādām savdabīgam duetam – dialogam, kas sakņojas mūsu kopīgajā mantojumā, kas izriet no mūsu kopīgās Dieva atziņas, kā tā atklājas Torā, un ne mazāk svarīga šajā duetā ir arī mūsu kopīgā vēsture mūsu kopīgajā zemē Latvijā. Un tieši tāpēc, ka tajā sastopamas ne tikai labas dienas, bet arī daudz skumju un sāpju, šāds dialogs ir absolūti nepieciešams, jo kur nav dialoga, kur nav tieša kontakta, tur paveras vieta baumām, aizdomām, aizspriedumiem, apvainojumiem...

Mēs gribam dzīvot saskaņā un mīlestībā, mēs gribam viens otru labāk iepazīt, labāk saprast viens otru, mēs gribam vairāk viens no otra mācīties un bagātināties. Lai Dievs svētī un palīdz dziedināt tās brūces, kas vēl nav sadzijušas, un lai tas kalpo par ceļu, pa kuru mēs viens otram nākam tuvāk, ieklausāmies viens otrā, sadzirdam viens otru un atbildam viens otram mīlestībā, patiesi, no sirds uz sirdi.

*Latvijas Evanģēliski Luteriskās Baznīcas
Liepājas bīskaps Pāvils Brūvers*

Uzcelt jaunu pasauli bez osvencimiem un gulagiem, bez nacionāla, šķiru vai reliģiju naida cilvēce nespēs. To uzcels Tas, kas paziņoja: “Man ir dota visa vara debesis un virs zemes. Redzi, visu Es daru jaunu.” (Mt.28:18; Atk1.21:5) Baznīca var parādīt cilvēcei ceļu, un tai tas jādara.

Manuprāt, šodien kristīgajām Baznīcām, meklējot veidu, kā novērst zvērību atkārtoto nākotnē, vajadzētu pagriezt Baznīcu ar seju pret Jēzu Kristu un Viņa sludināto Valstības evaņģēliju. Tādā veidā mēs varētu tuvināt laiku, lai nekur uz planētas Zeme vairs nebūtu represiju un represiju draudu.

Adventistu-ebreju attiecības

2006. gadā no 6. līdz 12. februārim Jeruzalemē notika “Adventistu-Jūdu draudzības konference”, kur piedalījās delegāti no 24 valstīm. No Baltijas tajā piedalījās Baltijas ūnijas prezidents Valdis Žilgalvis, ūnijas sekretārs Andrejs Āriņš un Latvijas draudžu savienības bīskaps Viesturs Reķis. Viesturs Reķis: “Tā bija vieta, kur satikās adventisti un jūdi. Un mērķis bija uzklaut vienam otru un ieklausīties katras puses sacītajā. Konferenci organizēja jūdu adventisti, bet uzaicināti bija gan parlamenta pārstāvji, bija arī viens rabīns, kas izklāstīja savu redzējumu. Jāpiebilst, ka Izraēlā

ir vairākas rabīnu skolas. Bet tā bija interesanta diskusija. Pārrunājām ebreju kultūras mantojumu. Bija runa par to, ka mēs ne vienmēr pareizi esam viens otru sapratuši. Arī mums kā adventistiem ir bijis nepareizs traktējums par dažiem Bībeles tekstiem, kas attiecas uz jūdu vietu pasaulē. Konferencē notika Bībeles tekstu teoloģiska izvērtēšana. Konferences beigās pēc karstām debatēm tika pieņemts gala dokuments, kurā atzīts, ka kristiešiem nav bijusi pareiza izpratne par jūdiem. Pat evaņģelizācijas kampaņās mēs esam bijuši antisemitiski. Mēs gribam laboties un turpmāk rīkoties citādi.” Valdis Žilgalvis: “Mums ir jābūt uzmanīgiem nemācīt aplamības savos dievkalpojumos, un viena no tādām nepareizībām ir, ka ar 70 nedēļu gavēšanas laika beigām beidzas jūdu izredzētības laiki. Stefans tika nomētāts ar akmeņiem, taču sākās Pāvila evaņģelizācija. Patiesība ir tā, ka tie jūdi, kuri tic Jēzum Kristum, tiks izglābti. Apustuļu darbos tiek minēti 5000 vīri, kas atgriezās vienā dienā. Bet tur bija arī sievas. Varētu būt, ka vienā dienā atgriezās 10'000 ticīgo. Bet tajā laikā Jeruzalemē dzīvoja tikai apmēram 20'000 iedzīvotāju. Mēs ieguvām izredzētību, bet jūdi to nezaudēja. Tas ir būtiski, un to jāatceras.”

Ebreja-adventista saskare ar holokaustu

Ar Septītās dienas adventistiem un to teoloģiju es saskāros 1943. gada 14. augustā. Tajā dienā es izbēgu no Rīgas geto un nonācu namā, kurā dzīvoja divas māsas-kristietes, Septītās dienas adventistes. Ar manu ierašanos šīs sievietes nonāca smagas izvēles priekšā; tā bija arī teoloģiska dilemma: vai viņām būtu jāpaslēpj savā niecīgi mazajā dzīvoklītī bez ērtībām Rīgas centrā, ārkārtīgi riskantos apstākļos divus izbēgušus ebrejus? Principā viņas šo jautājumu jau bija izlēmušas: jau tad tās slēpa kādu divgadīgu ebreju puisīti. Bet tagad briesmas daudzkārt palielinājās, un bija jāpārdomā viss no jauna. Vēlāk es sapratu, par ko šīs sievietes domāja un lūdza trīs dienas un trīs nakts.

Ir Bībeles teksts, ka katra valdība ir no Dieva. Tāpēc “tas, kas pretojas valsts varai, sacelšas pret Dieva iestādījumu”. (Rom.13:1-2) Bez tam slēpt izbēgušos nozīmē melot un krāpt sētniekus, kaimiņus un pat draugus, bet tas ir baušļa pārkāpums. Visu šo un līdzīgu apsvērumu rezultātā māsas palika pie Dieva ieteikuma – “Glāb tos, kurus taisās nonāvēt, un neatraujies no tiem, kurus paredz nomākt.” (Sal. pam.24:11)

Pie līdzīga slēdziena nonāca arī daudzi citi adventisti, neatkarīgi viens no otra. Man zināmi vairāk nekā desmit adventisti Latvijā, kas, riskējot ar savu dzīvību un palaujoties uz Dievu, slēpa nāvei nolemtus ebrejus vai citādi tos atbalstīja. Tā savu kristīgo pienākumu saprata arī citu okupēto Eiropas valstu adventisti. Plaši pazīstama adventistu izveidotās pagrīdes organizācijas “Holandes-Parīzes tīkls” epopeja. Tā pa slepenām kalnu takām pārvadāja bēgļus no Holandes, Beļģijas un Francijas uz Šveici, Spāniju un Andoru. Visa kara laikā tādā veidā tika izglābti no nāves nometnēm pāri par tūkstoš ebreju, ap divsimt angļu un amerikāņu lidotāju un citu tautību bēgļu. Sākumā “tīkls” izmantoja legālus un puslegālus rietumvalstu diplomātiskus kanālus, bet šīs iespējas drīz izzīdās, un “tīkls” pārgāja pilnīgi pagrīdē. Simt piecdesmit dalībnieku, gandrīz puse no visiem, nokļuva gestapo nagos; pāri par četrdesmit aizgāja bojā koncentrā-

cijas nometnēs. Dalībnieki bija dažādu kristīgu konfesiju ticīgie, arī ebreji, bet organizētājs un vadītājs bija adventists, mācītāja dēls un garīgā semināra absolvents, Holandes pavalstnieks Žans Veidners. Viņu vairākkārt apcietināja, bet viņu izglāba brīnums. Starp upuriem bija Veidnera māsa Gabriēla, Lionas adventistu draudzes mācītājs Meijers un citi. Žans Veidners nosprauda organizācijas darba principus. Dokumentu viltošanu un policijas krāpšanu pielietoja plaši kā nepieciešamību dzīvību glābšanai. Bet “Holandes-Parīzes” pagrīdniekiem nebija ieroču, tie nenogalināja nevienu vajātāju. Šķērsojot robežas, Veidnera ļaudis pārnesa daudz slepenas informācijas okupēto valstu trimdas valdībām Londonā, bet ar noteikumu, ka tā nebūs tikai militāra rakstura informācija. Pēdējā kara gadā un pēc kara Žanam Veidneram, kas nebija izdarījis nevienu šāvieni, piešķīra Holandes, Anglijas un Francijas armijas virsnieka pakāpi. Žans Veidners mira ASV 1994. gadā 82 gadu vecumā. Ziņojot par viņa nāvi, žurnāls “TIME” atzīmēja, ka Veidnera nopelni tika novērtēti ar Francijas, Beļģijas, Lielbritānijas un ASV augstiem ordeņiem, kā arī ar piecu miljonu franku prēmiju, kuru gestapo izsludināja par viņa galvu. Svētbrīdī Timplsitijas adventistu draudzē piedalījās Francijas, Beļģijas, Holandes, ASV un Izraēlas diplomāti, kā arī kristīgo Baznīcu un jūdu rabināta garīdznieki. Pie kapa rabīns Harolds Goldvaiss teica ebreju atvadu lūgšanu “kadiš”. Centrālajā adventistu mācību iestādē Masačusetas štatā tika organizēts Žana Veidnera vārdā nosauktais “Centrs altruisma veicināšanai”. Tur tiek glabāti varoņa dokumenti un fotogrāfijas.

Daudzi atsevišķi fakti, kas nodrošināja manas un manu glābēju dzīvības saglabāšanu, mani pārliecināja par Dieva tuvumu un realitāti. Nācās atjaunot ar Viņu attiecības, kas tika pārtrauktas pusaudža gados.

*Īzaks Kleimanis
Pārpublicēts no Adventes Vēstu
1997. g. aprīļa numura*

PASTAIGA PA ŪDENI

...Pēteris izkāpa no laivas, gāja pa ūdens virsu ... pie Jēzus. (Mat. 14:29)

Mācekļi kādu nakti bija devušies zvejot, kad pēkšņi sākās vētra. Aptuveni 3:00 (naktī!) viņi izbijušies ievēroja, ka pa ūdens virsmu tiem tuvojas kāda figūra. 'Bet Jēzus tūdaļ tos uzrunāja...: "Turiet drošu prātu, Es tas esmu! Nebīstieties!" Un Pēteris Viņam atbildēja...: "Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu." Un Viņš sacīja: "Nāc!" Un Pēteris izkāpa no laivas, gāja pa ūdens virsu un nāca pie Jēzus.' (Mat.14:27-29).

Pirmkārt, šis stāsts mūs aicina pārdomāt to, ka, ja Tas Kungs neliek mums kaut ko darīt, tad varbūt labāk nevajag sākt.

Ir kāds stāsts (pasaka) par cilvēku, kurš stāvējis pie debesu vārtiem. Svētais Pēteris viņu esot nopētījis no galvas līdz kājām un tad teicis: "Nosauc vienu

lielu labu darbu, ko esi darījis." Vīrietis nemaz nesamulstot esot atbildējis: "Nu, kad es redzēju, ka baikeru banda draudēja izrēķināties ar kādu sievieti, es iesitu vienam, otru nogrūdu no moča un trešajam izrāvu viņa auskaru..." Ļoti pārsteigtais Pēteris jautājis: "Mēs šeit neko tādu nebijām plānojuši. Kad tad tas notika?" Vīrietis esot atbildējis: "Apmēram pirms 30 sekundēm..."

Lai staigātu pa ūdens virsmu, Tev vispirms ir jāiemācās saskatīt atšķirību starp Dieva balsi un saviem impulsiem.

Otrkārt, ir jāsaprot, ka, lai piedzīvotu brīnumu, mums ir jātiek ārā no mūsu komforta zonas. Vai vari iejusties Pētera situācijā? Plosās vētra... un visi baidās... Laiva šķiet tā vieta, kur ir vēl daudz maz drošība. Vai Tu labprātāk nevēlētos palikt tur? Bet Tu ne-

vari. Dievs Tev ir paredzējis vairāk, nekā vienkārši censties izvairīties no neveiksmēm. Dievs aicina Tev uzticēties un sākt darboties.

Tu vari jautāt: "Kas ir mana laiva?" Tas ir jebkas, kam Tu uzticies tad, kad dzīvē, skolā, darbā vai attiecībās kļūst ļoti vētrains. Tava laiva ir tas, kas Tevi tur komforta zonā. Izkāpšana var būt bīstama, tomēr (tālāk lasi ļoti uzmanīgi!) tas var kļūt visbrīnīšķīgākais piedzīvojums kāds Tev ir bijis!

Liela vētra

Kad Pēteris bija pārliecinājies, ka tas ir Jēzus, kurš viņu sauc, viņš atstāja šķietamo drošību laivā un uzticēja sevi Dieva spēkam. Tik tālu viss bija labi...

"Bet, lielu vētru redzēdams, viņš izbijās un sāka grimt, viņš brēca un sacīja:

“Kungs, palīdziman!” (Mat. 14:30). Tātad Tev ir jākoncentrējas uz To Kungu, nevis vētru. Mēs visi zinām, kā tas ir – piedzīvot “lielu vētru”. Tu uzsāc kaut ko jaunu – darbu, attiecības, dzīves jēgas meklējumus – pilns cerību... Bet tad Tu sastopies ar vētrām un neveiksmēm. Jēzus sacīja: “...pasaulē jums ir bēdas...” (Jāņa 16:33). Tā tas ir! Tā ir daļa no mūsu katra šīs zemes dzīves ceļojuma! Tev nāksies sajust bailes un tad rīkoties par spīti tām. Izaugsme nozīmē pieņemt jaunus izaicinājumus un rīkoties. Katru reizi, kad Tu to darīsi, Tu piedzīvosi bailes, jo izaugsme un bailes ir kā komplekts.

Tomēr, ar katru reizi, kad Tu atstāj laivu (riskē!), Tu kaut ko iemācies; un tas nozīmē, ka Tu to visticamāk darīsi atkal un atkal. Savukārt, ar katru reizi, kad Tu ‘izkāp’ uz ūdens... un iztiec bez slīkšanas (un svarīgi ir atcerēties, ka tas nav Tavš nopelns, bet gan Kristus spēks!), Tu saproti, ka patiesībā bailēm vairs nav varas pār Tevi.

No otras puses, katru reizi, kad Tu pretojies Dieva balsij un izvēlies palikt laivā, Viņa balss kļūst nedaudz klusāka un klusāka... līdz beidzot Tu vairs vispār to nedzirdi. Vai tāpēc vien (lai tas nenotiktu) nebūtu vērts riskēt?

Turklāt, vajadzētu saprast, ka palikšana ‘laivā’ negarantē Tavu drošību. Tas tikai nozīmē, ka Tu beigu beigās iesi bojā no kaut kā cita. Risinājums mūsu bailēm ir izkāpšana no ‘laivas’ katru dienu nedaudz vairāk un vairāk, kamēr bailes zaudē visu savu ietekmi.

Kristus pieskāriens

Pēteris atklāja to, ko mēs visi agrāk vai vēlāk atklājam mūsu attiecībās ar Dievu: **tas, ka Tu grimsti, vēl nenozīmē, ka Tu jau esi nogrimis.** Man šķiet, ka tam ir divi iemesli...

Pirmkārt, ja Tev kaut kas neizdodas, tas nepadara Tevi par zaudētāju (izstāšanās gan padara). Neveiksme ir tikai daļa no mācīšanās procesa. Sers Edmunds Hilarijs¹ vairākkārt mēģināja uzkāpt Everestā, pirms viņam tas beidzot izdevās. Pēc viena šāda mēģinājuma, viņš stāvēja pie kalna pamatnes, kratīja dūri un kļiedza: “Es tevi reiz pieveikšu. Tu esi tik liels,

cik tu esi, bet es joprojām augu!” Viņš iemācījās kaut ko no katra neveiksmīgā mēģinājuma... līdz kādu dienu viņam izdevās.

Vinstons Čērčils² teica: “Es nekad neesmu cietis neveiksmi... Man vienkārši bija vajadzīga vēl viena iespēja, lai to sasniegtu.” Tā ir īstā attieksme!

Otrkārt, īstie neveiksminieki ir tie, kas paliek ‘laivā’. Viņi izgāžas klusiņām un citu neievēroti, viņu izgāšanos reizēm neviens nepamana un skaļi nekriatizē.

Kaut gan Pēterim viss neizdevās un nācās publiski atzīt neizdošanos, viņš tomēr piedzīvoja to eiforiju, ko var sniegt fantastisks piedzīvojums – pastaiga pa ūdeni. Viņš vienīgais zināja, kā tas ir, kad Dievs dod spēku darīt to, ko viņš nekad nespētu izdarīt pats. Tiklīdz Tu esi gājis pa ūdeni, Tu neesi tāds kā iepriekš. Pēteris varēja atcerē-

Tomēr ir kāds vissvarīgākais iemesls. “...Pēteris izkāpa no laivas, gāja pa ūdens virsu... pie Jēzus.” (Mat. 14:29) Jēzus neatradās laivā – viņš bija uz ūdens! Tu vari attīstīt īstu dziļu ticību tikai tad, ja esi gatavs atstāt drošību, savu komforta zonu, un iet pie Viņa. Varbūt Tu esi cītīgi strādājis gadiem ilgi, lai radītu pārvaldāmu un sakārtotu dzīvi, saglabājot ilūziju, ka Tu visu kontrolē. Un tagad Dievs ir satricinājis to visu, aicinot Tevi uzticēties Viņam, aicinot Tev pakļaut sevi briesmām, kas ir kā viņi gatavi pacelties pat virs Tavas galvas.

Dievam ir kāds iemesls to darīt. Viņš vēlas, lai Tu iemācītos būt vairāk atkarīgs no Viņa. Varbūt Tavā dzīvē jau ir bijis tāds dzīves posms, kad Tu, par spīti briesmām, neslēpi savu ticību, kaut arī tas varēja nozīmēt pat atklātu sabiedrības noraidījumu. Varbūt Tu

Dievs dod spēku darīt to, kotu nekad nespētu izdarīt pats. Tiklīdz esi gājis pa ūdeni, tu vairs neesi tāds kā iepriekš.

ties šo brīdi, līdz pat savas nāves stundai. Viņš arī piedzīvoja prieku – kā tas ir būt Jēzu izglābtam izmisuma brīdī. Pēteris zināja (tādā veidā kā citi nevarēja zināt), ka ja viņš grimtu atkal, Jēzus būtu tur, lai viņu glābtu. Viņš bija piedzīvojis tādu Kristus pieskārienu, kādu nepiedzīvoja neviens cits. Kā tad viņi to būtu varējuši, ja tie nekad atstāja laivu!

Neveiksme nesākas ar neizdošanos – tā sākas tad, ja Tu ļauj savām bailēm Tevi apstādināt.

Kāp ārā no laivas!

Ir daudz iemeslu, lai Tu izkāptu no ‘laivas’ un pamēģinātu kaut ko jaunu, vai arī kaut ko tādu, kas var būt Tev neizdevās pirms tam. Tas tad arī ir veids, kā Tu vari ļaut attīstīties Tavai ticībai, kā arī tas ir vienīgais veids kā Tu vari atklāt savu patieso dzīves aicinājumu.

biji gatavs dot, kaut arī tas nozīmēja personīgu upuri, zaudējumus Tev pašam. Varbūt Tu esi kalpojies, pat ja tas Tev lika justies pilnīgi nesaprastam, vai nepiemērotam.

Dažreiz Tu varbūt ‘grimi’, dažkārt Tev izdevās spert kādus soļus, bet Tu dzīvoji ticībā. Tagad paskaties uz sevi savā ērtajā laivā... Tev nav pat jūras slimība! Patiesībā, tagad Tu pat nejūti vētru, kad tā tuvojas.

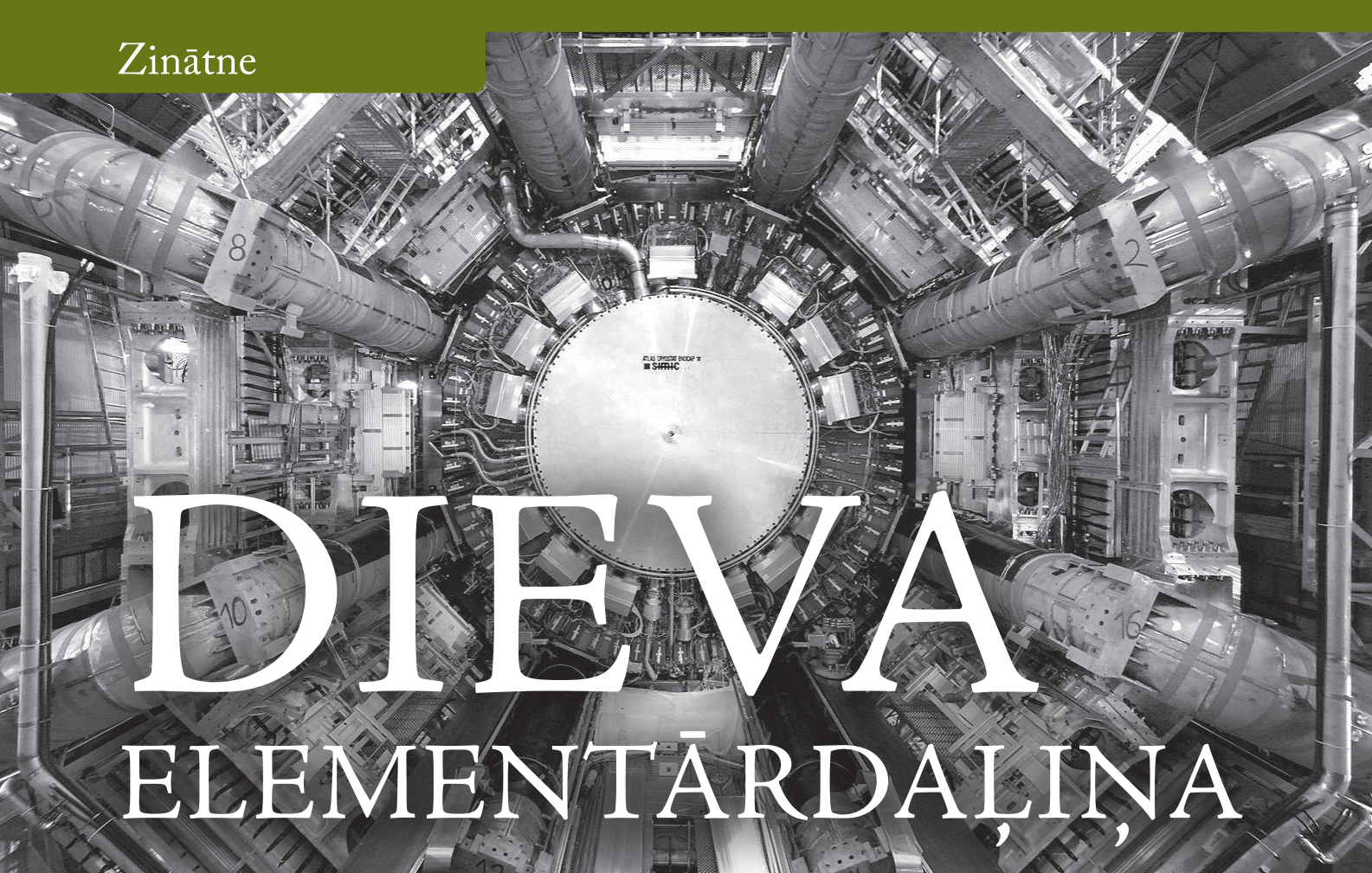
Ja Tu tomēr esi gatavs atstāt drošību (laivu!), tad Tevi sagaida divi brīnišķīgi piedzīvojumi. Pirmkārt, ja Tev kaut kas neizdosies (un tā notiks!), tad tomēr Tu nebūsi viens. Jēzus būs, ne vairāk, kā izstieptas rokas attālumā no Tevis. Otrkārt, šad un tad Tev izdosies (ar Jēzus palīdzību!) pastaigāt pa ūdeni. Tas būs fantastiski iedrošinošs piedzīvojums, un sagatavos Tevi darīt vēl lielākas lietas.

¹ Edmund Hillary (dzimis 1919. gada 20. jūlijā, miris 2008. gada 11. janvārī) bija Jaunzēlandes alpinists un ceļotājs. 1953. gada 29. maijā 33 gadu vecumā viņš kopā ar šerpu Tenzingu Norgeju kļuva par pirmajiem, kuriem izdevies sasniegt Zemes augstāko virsotni Everestu.

² Winston Churchill (dzimis 1874. gada 30. novembrī, miris 1965. gada 24. janvārī) bija Apvienotās Karalistes politiķis, pazīstams kā Apvienotās Karalistes līderis Otrā Pasaules kara laikā. Bija arī armijas virsnieks, rakstnieks un gleznotājs. Apvienotās Karalistes premjerministrs no 1940. līdz 1945. un no 1950. līdz 1955. gadam.

Ivo Roderts
adventistu Latvijas
draudžu savienības
lauka sekretārs

DIEVA

ELEMENTĀRDAĻIŅA

Leons Ledermans 1994. g. publicēja grāmatu “Dieva elementārdaļiņa: ja Visums ir atbilde, tad kāds bija jautājums?” (The God Particle: If the Universe is the Answer, what is the Question?), kur nodēvēja hipotētisko Higma bozonu par “Dieva elementārdaļiņu”. Žurnalistikā vēl joprojām tiek izmantots šis nosaukums aprakstos par izpēti kodolfizikas teorētiskajā jomā, īpaši par pētījumiem lielajā kodoldaļiņu (hadronu) paātrinātājā Ženēvā. Kādēļ tāds nosaukums? Paši fiziķi no tā norobežojas, lai gan Higma bozona atklāšanai piedēvē milzīgu nozīmi. To pat dēvē par 21. gadsimta atklājumu, ja tas tiks veikts. Fiziķa Pītera Higma vārdā nosauktā elementārdaļiņa ir svarīga detaļa, lai apstiprinātu elementārdaļiņu standartmodeli (atoma uzbūve) un pietuvinātu zinātni kopējā lauka likuma atrisinājumam, kas būtu atbilde uz jautājumu: kāpēc fizikas likumi darbojas tieši tā un ne citādi.

20. gadsimtā tika izveidotas divas fundamentālas fizikas teorijas – Einšteina vispārīgā relativitātes teorija (Visumu apraksta lielajā līmenī) un kvantu lauka teorija (Visumu apraksta mikroskopiskajā līmenī). Šīs abas teorijas vismaz pagaidām nav pilnā mērā savienojamas viena ar otru. Jau Einšteins mēģināja izstrādāt vienotā lauka teoriju, bet neveiksmīgi. 20. gadsimtā fiziķi izveidoja standartmodeli, kur apvienoja trīs no četriem fundamentālajiem spēkiem: stipro un vājo kodolspēku un elektromagnētisko lauku. Zinātniekiem nav izdevies pievienot šim standartmodelim vēl ceturto – gravitācijas spēku.

Higma bozons

Higma bozons ir hipotētiska atoma elementārdaļiņa, kas varētu būt atbildīga, ka matērijai piemīt svars. Lai to atklātu, tika uzbūvēts ārkārtīgi dārgais kodoldaļiņu paātrinātājs, kura darbība ir žurnālistu uzmanības centrā kopš 2008. gada. Kamdēļ šis pētījums? Tas ir būtisks, lai pierādītu, kas ir bi-

jis Iesākumā. Saskaņā ar evolūcijas teoriju, iesākumā pirms 15 miljardiem gadu esot pastāvējusi savāda vakuuma forma, kurā pat atomi bija izjaukti līdz to elementārdaļiņām. Kad tas, saskaņā ar šo teoriju, eksplodēja, notika “Lielais sprādziens”, tad radās telpa un laiks. Higma bozons, ja tāds pastāv un tiks atklāts, saskaņā ar teorētisko fiziku atbild par svara došanu atomam un līdz ar to matērijai, kas savukārt izskaidro arī gravitāciju. Tiek pieļauta doma, ka kodoldaļiņu paātrinātājā, sašķeļot atomu kodolus, uz brīdi tiek atkārtoti notikumi kā “Lielajā sprādzienā”.

Kopš 2008. gada ziņu portālos regulāri tiek atkārtota ziņa – drīz Higma bozons tiks atklāts, pavisam drīz, līdz 2012. gada beigām noteikti. Neatrodot šo Higma bozonu, kļūst vēl interesantāk, jo tad izrādās, ka veltīgi uzcelta šī dārgā iekārta ticībā, ka tas tomēr eksistē. Ja Higma bozona nav, tad zinātniekiem no jauna ir jārēķina, lai vispār saprastu, kas notiek atomā. Slavenais fiziķis Stīvs Hokings ir licis likmi, ka šī elementārdaļiņa netiks atrasta, kas jau izraisīja vieglu šoku zinātnes pasaulē.

Ir vēl kāda svarīga lieta, kādēļ šim projektam ir pievērsta tik liela uzmanība. 1989. gadā internets sākotnēji tika izveidots, lai atvieglotu iepriekšējā elementārdaļiņu paātrinātāja datu apstrādi. Tima Bernersa-Lī un Roberta Kaijo projekts World Wide Web (WWW) tika piedāvāts tikai un vienīgi šim mērķim. Kad WWW darbība bija izstrādāta un pārbaudīta paātrinātāja iekšējā tīklā (HTTP un HTML), tad kopš 1993. gada WWW tehnoloģija par velti ir pieejama visiem pasaules iedzīvotājiem. 90. gados internets neatgriezeniski mainīja pasauli, un šajā kodoldaļiņu paātrinātājā šobrīd strādā pie jauna superdatora izstrādes.

Šis gadsimta atklājums, ja tāds notiks, paver ceļu pie jaunas cilvēka varas pār matēriju, vēl nebijušu tehnoloģiju un izgudrojumu atklāšanas. Taču svarīgākais – Visuma izcelsmes noslēpuma atklāšanas. Neveiksmes gadījumā fiziķi ir

optimisma pilni celt vēl lielāku hadronu paātrinātāju, līdz beidzot šī iztrūkstošā elementārdaļiņa tiks atrasta.

Visuma svara jautājums ir mulsinājis zinātniekus jau sen. Pētot Visumu – galaktikas un zvaigznes, to kustību un virzienus, zinātnieki ir nonākuši pie secinājumiem, ka Visums nav viengabalains, bet gan redzami objekti ir izvietoti tādos kā sektoros, starp kuriem ir lielas, tukšas telpas. Galaktikas ir sakopotas tādos kā ķekaros, bet starp tiem ir milzīgi plašumi ar tukšumu. Zinātnieki nespēj izskaidrot to, vadoties no Lielā sprādziena teorijas. Berklijas kosmoloģijas fizikas centra mājas lapā ir šāda frāze: “Mēs ticam, ka lielākā daļa matērijas Visumā ir tumša – to nevar atšķirt no gaismas, ko tā izstaro. Uz tās klātbūtni netieši norāda astronomisko objektu, sevišķi zvaigžņu, galaktiku un zvaigžņu kopu, kustības novērojumi. (...) Tumšo matēriju pirmais definēja Fricis Cvikijs 1934. g., norādot uz “masas iztrūkumu” galaktiku un zvaigžņu kopu orbitālajās kustībās.”

Tas ir pārsteidzošs masas iztrūkums redzamajā Visumā, vadoties no evolūcijas teorijas. Čandras observatorijas mājas lapā ir izvietota diagramma, kurā parādīts, ka mēs spējam saredzēt vienīgi 4% no Visuma. Viss pārējais esot tumšā matērija un tumšā enerģija. Ja nav bijis radīšanas, tad šādi secinājumi ir nepieciešami, lai vismaz kaut kā nolīdzsvarotu Visuma svara jautājumu.

Bībele klusē

Interesanti piezīmēt, ka visdažādākās zinātniskās teorijas un to modifikācijas nav nekas jauns šajā pasaulē. Jau kopš sendienām cilvēks ir vēlējis ielūkoties aiz nezināmā, jo kopš 1. Mozus 3. nodaļas laikiem to urda vēlme visu noskaidrot bez Dieva atklāsmes un pašam “būt kā Dievam”.

Bija laiks, kad pastāvēja teorijas, ka Zeme ir novietota uz trīs vaļiem vai uz bruņurupuča. Reliģiskie priekšstati bija savijušies ar kosmoloģiju, kur dievi ir augšā un lejā. Katrai tautai un katrai reliģijai bija savs stāsts, kā viss ir radies, kā uzbūvēta Zeme un Visums.

Bībeles tekstā nav doti skaidri priekšstati par Visuma un Zemes uzbūvi. Bībeles sarakstītājiem tas nav bijis svarīgi, jo uzsvars ir bijis likts uz Dieva rakstura atklāsmi un cilvēces glābšanas plānu. Šī iemesla dēļ Bībeles precizitāti vērtēt pēc tās liecības (jeb tās klusēšanas) par Zemes uzbūvi nebūs pareizi. Cilvēku no grēka neglābj zināšanas, ka Zeme ir apaļa un tā riņķo. Daži šaubās par Bībeles precizitāti, kad lasa, piemēram, Ps. 93:1; Mt. 4:8; Atkl. 1:7 un nonāk pie secinājumiem, ka Zeme ir plakana un nekustīga. Tas bija mulsinājis arī viduslaiku teologus, kad tiem bija saskare ar zinātniekiem, kas stūrgalvīgi apgalvoja, ka Zeme ir apaļa, tā riņķo ap Sauli un vēl pie tam rotē ap savu asi. Bībelē tas nav rakstīts, tādēļ viņi tika nosodīti. Kolumbam bija grūtības pierādīt saviem laikabiedriem, ka Zeme ir apaļa, un, braucot uz rietumiem, var nonākt austrumu puslodē. Daudziem bija bailes nokļūt līdz okeāna malai, kur kuģis var nokrist lejā bezdibenī. Kopernika pētījumi, ka Zeme riņķo ap Sauli, tika iekļauti aizliegto grāmatu indeksā līdz pat 1835. gadam, bet tikai 1992. gadā Vatikāns oficiāli rehabilitēja Galileo Galileju, kuram savulaik inkvizīcijas tiesas priekšā bija jānožēlo, ka Zeme griežas ap savu asi. Tas viss kopā ir noskaņojis zinātni negatīvi pret Bībeli un tās radīšanas stāstu, neievērojot, kādam nolūkam tā tika rakstīta (skat. Jāņa 20:30-31). Bībele sniedz principus, kas ir tik vienkārši, ka prasa lielu pazemību, lai tos pieņemtu. Lai pieņemtu Jēzu, un to pašu kristā sīto. “Kad pasaule ar savu gudrību Dievu Viņa gudrībā neatzina,

tad Dievam labpatika izglābt ticīgos ar ģeķīgu sludināšanu.” (1Kor. 1:21)

Pēdējo laiku zinātne ir izdarījusi vēl kādu atklājumu – izrādās, ka Zeme nav Visuma centrs. Saule ir visnotaļ parasta zvaigzne, kādu ir daudz. Mēs neesam pat savas galaktikas centrā, bet tās perifērijā. Arī tas liecina par Radītāju, ka Viņš ir ievērojis planētu, kas atrodas kaut kur nomalē, ziedoies cilvēcei, parādījis Savu mīlestību līdz galam, maksājis cilvēces dēļ tik dārgu maksu, lai to izpirktu no grēka.

Bez Kristus nav līdzsvara

Taču cilvēks ceļ dārgu kodoldaļiņu (hadronu) paātrinātāju, lai šķeltu Dieva radīto atomu un pierādītu, ka Dieva nav. Tiek meklēti pierādījumi “Lielajam sprādzienam”, no kura viss ir izveidojies pats no sevis. Hīgsa bozona atklājums sniegtu svaru šiem pierādījumiem, jo tā ir atoma elementārdaļiņa, kas, pēc zinātnieku hipotēzes, veido matērijas masu. Šķēlot atomu, zinātnieki cer un tic, ka to atradīs un pierādīs, ka radībai nav Radītāja un tāds nav bijis vajadzīgs.

“Tu esi svērts un atrasts par vieglu!” šādu spriedumu bija saņēmis bezdievīgais Bābeles ķēniņš. Šāds spriedums var tikt

Nevis mistiskā, tumšā matērija vai Hīgsa bozons nosaka Visuma likumus, bet gan Kristus.

lēsts bezdievīgajai zinātnēi, kas nomoka sevi, meklējot pierādījumus savu teoriju pierādīšanai. Tikai Kristus klātbūtne dod masu jeb svaru cilvēces eksistencei un arī visa Visuma pastāvēšanai. Nevis mistiskā, tumšā matērija vai Hīgsa bozons nosaka Visuma likumus, bet gan Kristus. “Bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā.” (Kol. 1:17) Kristus ir patiesības un Visuma stūrakmens, ko pasaules gudrākie vīri ir noraidījuši un pagājuši tam garām. Pasaules zinātne tiek celta bez šī stūrakmens. Taču ir rakstīts: „Viņš satver gudros viņu viltībā, un atkal: Tas Kungs pazīst gudro domas, ka tās ir tukšas.” (1Kor. 3:20)

“Dieva elementārdaļiņa” jeb akmens, kas krīt bez cilvēka roku palīdzības, sagāzīs šo pasaules celtni, ko pravieša Daniela grāmatas 2. nodaļā simbolizē lielais tēls ar zelta galvu, sudraba pleciem, vara gurniem un dzelzs kājām. Šis akmens satrieks šo tēlu putekļos. Nekas šajā pasaulē nespēj atnest harmoniju un līdzsvaru, jo iztrūkst Kristus. Taču Viņa Otrā atnākšana nesīs glābšanu Dieva ļaudīm no šīs pasaules bojā ejas un pēc tūkstošgades Kristus atjaunos līdzsvaru Visumā. Ļaunuma vairs nebūs. Iespējams, atklāsies, ka Visuma uzbūve ir citāda nekā to spējam uztvert tagad. Pilnīgi citāda, jo šobrīd esam ārpus Dieva atklāsmes šajā jautājumā.

“Dieva izglābto studijām būs atvērtas visas Universa bagātības. (...) Ar neaptumšotu skatu viņi vēros radības godību – saules un zvaigznes to sistēmās, kad tās noteiktā kārtībā riņķo ap Dieva troni. Uz visām lietām, sākot no vissīkākās līdz vislielākajai, būs rakstīts Radītāja vārds, un (...) liecina, ka Dievs ir mīlestība.” (E. Vaita *Lielā cīņa* [677-678])

Andris Pešelis
mācītājs

PALIKSIM KOPĀ!

Pirmais Baltijas Adventistu Jauniešu Festivāls noslēdzies! Pirmo reizi jaunieši no Adventistu Baltijas draudzēm sapulcējās kopā, bija kopā, kalpoja kopā viens otram ar savu klātbūtni! 140 latvieši, 33 lietuvieši un 46 igauņi, kopā – 219 adventistu jaunieši un viņu draugi!

LDS Jauniešu nodaļa vēlas pateikties katram, kas piedalījās, katram, kas iesaistījās, katram, kas kalpoja ar savām dāvanām. Īpašu paldies sakām Latvijas adventistu jauniešiem – Līvijai par idejām un iesaistīšanos festivāla organizēšanas darbos, meitenēm, kas palīdzēja dalībnieku reģistrēšanā – Madarai, Grietai, Annai, Anastasijai –, Andrim par foto, Ievai par video, visiem, kas iesaistījās slavēšanas koncerta organizēšanā – Arnim un Līvijai par koncerta vadīšanu, mūziķiem – Miķelim, Amets meitenēm, Korintas, Liepājas draudzes slavētājiem, Kristapam, Darinai. Paldies Izaurai, Aleksandrai, Ainim un Andrim par skeču, visiem jauniešiem, kas piedalījās īsfilmā par mums pašiem, puīšiem, kas palīdzēja risināt tehniskus jautājumus – Armandam, Ingum, Andrim, Agnim. Paldies Bībeles studiju

un diskusiju vadītājiem – mācītājiem Tālvāldim Vilnim, Uģim Daukštam, Imantam Ģipslim, Ģirtam Rozneram, 4. dr. pārstāvjiem. Paldies Līvai un palīgiem par palīdzību virtuvē; Daumantam un Dāvim par tulkošanu! Paldies katram, kas pielika pūles, lai pasākums izdotos!

Paldies arī Tev, ka biji klāt, ka esi par jauniešiem Latvijā un Baltijā! Paldies par vienotības sajūtu. Paldies, ka Tu neesi vienaldzīgs!

Mēs ticam, ka šis nebija ne pirmais, ne pēdējais Baltijas Jauniešu Festivāls! Tāpēc ne tikai nāksim visi kopā, bet arī paliksim visi kopā!

*Inta Jākobsone
Jauniešu kalpošanas nodaļa*

Mēs, Rīgas 1. draudzes jaunieši, esam ļoti priecīgi, ka bija tāda iespēja gan piedalīties, gan arī kalpot ABJF. Visspilgtāk palicis atmiņā sabata rīta dievkalpojums, kad mūs uzrunāja G. Kendži ar svētrunu par Samuēlu kā jaunu zēnu, kurš vēlas kalpot Dievam, taču Ēlis to vairākas reizes sūta atpakaļ (1 Sam. 3), tā ainojot mūs, jauniešus, kas vēlamies kalpot, bet dažādu iemeslu dēļ netiekam atbalstīti, rezultātā jaunieši neiesaistās draudzes dzīvē. Taču svētrunas galvenā doma, ka tam tā nav jāpaliek! Mums ļoti patika atrasties tuvāk Polam T. un Gilbertam K. sabastkolā. Dažiem no mums bija liels prieks parunāt ar šiem brāļiem personīgi, kopīgi lūgt un gūt ticības stiprinājumu.

Patika, ka varējām pārrunāt grupiņās jautājumus par kalpošanu un tās izaicinājumiem. Bija brīnišķīgi dzirdēt visas Baltijas jauniešu drosmīgās atbildes un redzēt vēlmi darboties Dieva darbā, ne tikai meklējot draudzību savā starpā, bet arī Dieva gribu kopīgā kalpošanā Viņa godam. Ne vienu reizi vien G. Kendži uzsvēra, ka mūsu draudzi – Septītās dienas adventistus – dibināja tieši jaunieši, un vecākajam no viņiem bija tikai 23 gadi. Mūs ļoti uzrunāja šī uzticēšanās jauniešiem, ka viņi ir tie, kuriem ir spēks un degsme kalpot Dievam, un pabeigt darbu līdz galam. Ticam, ka Dievs ir svētījis Baltijas valstis ar jauniem un Dievam nodevušiem jauniešiem!

Rīgas 1. draudzes jaunieši

Par Baltijas adventistu jauniešu festivālu mūsu atsauksmes ir tikai labākas. Festivāls bija aizraujošs, un bija prieks būt kopā ar brāļiem un māsām no Latvijas, Lietuvas un Igaunijas. Ļoti īpašas mums likās Gilberta Kendži uzrunas un iedvesmojošās liecības. Interesanta pieredze bija piedalīties dažādu valodu sabatskolu un diskusiju grupiņās, pārrunājot aktuālas tēmas.

Diena bija gara un piepildīta, bet vakarā Slavēšanas koncertā bija prieks sirsnīgi dziedāt līdzī dziesmām.

Svētdien bija ļoti interesanti redzēt visu triju valstu jauniešu vadītāju prezentācijas par aktivitātēm un kalpošanām, ko jaunieši dara savās draudzēs un tuvākajā apkārtnē.

Mēs ļoti ceram, ka turpmāk būs vēl šāda veida pasākumi, kurā piedalīties visiem Baltijas adventistu jauniešiem.

Valmieras draudzes jaunieši

Festivāls sniedza iespēju būt kopā ne vien ar Baltijas, bet arī Latvijas jauniešiem, kurus ikdienā nesanāk tik bieži satikt, un šādām atkaltikšanās reizēm ir liela pozitīvisma deva.

Īpaši iedvesmojošas bija Gilberta Kendži uzrunas par liela-jiem sapņiem gan katra personīgajā dzīvē, gan draudzē. Par mūziku, viņa paša dzīves pieredzi.

Korintas draudzes jaunieši aktīvi iesaistījās festivāla organizēšanā un dalībā. Slavēšanas grupas bija sajūsmā par tādu vienotību, tik brīnišķīgi ir slavēt Dievu vienotā dziesmā un apjaust, ka zālē viena dziesma var skanēt pat 4 valodās.

Šis festivāls bija ļoti vajadzīgs pasākums, nekādi nevarēja nepamanīt to vienotības sajūtu, prieku, kas bija jauniešos no visām trim Baltijas valstīm. Festivāls iedvesmoja vairāk kalpot jauniešu darbā, deva iedvesmu turpināt iesākto. Korintas draudze ir pateicīga Dievam un priecīga, ka Baltijā ir tik

talantīgi, spilgti, gribēt un darīt varoši jaunieši, kas ar 100% atdevi dara Dieva Valstības labā! Vairāk šādu Festivālu!

Korintas draudze

Bauškeniekiem vienmēr patīk sanākt kopā, arī šoreiz mēs bijām priecīgi par iespēju tikties.

Patiesībā jau festivāls nebija tikai divas dienas, viss iesākās ar sagatavošanās darbiem un plāniem, ar video filmēšanu, ar saimniecisku jautājumu risināšanu un apmācībām piektdien, ko vadīja gan Gilberts Kendži, gan Pols Tompkins, esam pateicīgi par iespēju ne tikai baudīt svētkus, bet būt noderīgi, pieliekot roku, lai šāds pasākums spētu notikt.

Mūs ļoti iedvesmoja gan spēcīgās uzrunas, ko dzirdējām šajās dienās, gan piemērs, ko atstāja Gilberta Kendži un Pola Tompkina stāsti par kalpošanu, gan tas, kā redzējām viņus ikdienas saskarsmē – ļoti gudri, pozitīvi, atsaucīgi un dedzīgi cilvēki, kuri tiešām ir atsaukušies Dieva aicinājumam.

Mūs īpaši uzrunāja vārdi – Dievam ir prieks izmantot vienkāršus cilvēkus. Atcerēsimies, ka jaunieši ir nozīmīgi, bet pasauli mainīs Jēzus. Glābšana ir Dieva darbs, bet tā ir privilēģija piedalīties Dieva darbā.

Ar patiesu prieku vērojām, cik Dievs mūs brīnišķīgi radījis, esam tik dažādi, bet mums visiem ir viens Jēzus, ir patīkami būt kopā ar draugiem, ar brāļiem, ar māsām un baudīt Dieva labvēlību, un mēs vēlamies, ka šis festivāls mūs iedrošinātu mainīties, uzdrīkstēties, atvērties un kalpot, ka šī nav tikai tikšanās, ka tā ir ierosme darīt, Gilberts Kendži mums atgādināja labi zināmo atziņu – esi tā pārmaiņa, ko vēlies redzēt! Nesamierinies ne ar ko mazāk, kā tikai ar labāko, ko Dievs Tev sagatavojis!

Adventistu Bauskas draudzes jaunieši

ZIŅOJUMI

TeamWork 2012

Pavisam drīz klāt vasaras labākais notikums adventistu jauniešiem un viņu draugiem – TeamWork 2012!

Laiks – 3.-5. augusts (no piektdienas līdz svētdienai)

Vieta – Zvejniekiems (precīzākas koordinātas piesakoties), pieteikšanās termiņš – 31.

jūlijs! Salidojuma moto – Šis ir mans stāsts! Dalības maksa – LVL 7, samaksa uz vietas!

Pieteikšanās – ar kopīgu draudzes anketas palīdzību (anketu iespējams saņemt pie draudzes mācītāja un jauniešu vadītāja)

Lekciju tēmas

- Interneta laikmets. Masu mediju ietekme.
- Izaicinājums dzīvojot 21.gs.
- Attiecības.
- Atkarības mūsdienu pasaulē.

Programmu un jaunumus meklē – <http://jaunatne.adventisti.lv/> un Twitter: @jauniesi.

IMPACT Latvija. Aizkraukle

Inspiring Members to Proclaim the Advent of Christ Together

Desmit neaizmirstamas dienas kopā ar citiem jauniešiem un, galvenais, ar Dievu.

Galvenais mērķis – liecināt Aizkraukles pilsētai par mūsu Kungu ar dažādu aktivitāšu, sarunu, kā arī praktisku, pilsētai nepieciešamu darbu palīdzību.

Programmā – Joakim Hjortland rīta uzrunas, semināri par kristiešiem aktuālām tēmām, praktiskā evaņģēlizācija daudz un dažādos veidos, liecības, dziesmas un kristīga sadraudzība!

Kāds ir mūsu uzdevums? Mums ir JĀSĀLA! Nāc un esi daļa no Impact Latvia!

Organizē: JauniešiKristum Plašāka informācija un jaunumi: <http://jauniesikristum.com/> un Twitter: @JauniesiKristum

ES ESMU VĪNAKOKS

KRŪ: Cik labprāt es tagad iecirstu knābi sarkanā, sulīgā zemeņogā! No rīta biju aizlaidies uz veco, pamesto dārzu. Tur to ogu cik uziet!

KRĀ: O, izklausās labi! Laižam uz turieni?

KRŪ: Nē, tas ir pārāk tālu. Pašā pilsētas nomalē.

KRĀ: Nu, tad jāiztieks ar sapņiem vien.

KRŪ: Zini, es te domāju, kāpēc, piemēram, tās zemenes nevarētu augt mūsu ozola zaros? Padomā tik, no rīta atveram actiņas, izstaipām spārņiņus, atveram knābīti, un milzīga zemeņoga tieši no zara pati mutē iekrīt!

KRĀ: Jā, brālīt, sapņi tev ir interesanti. Būsi tās ogas laikam par daudz saēdies.

KRŪ: Sapņi kā sapņi, un, ja būtu saēdies, tad te tik daudz par zemenēm ozolzaros nesapņotu.

KRĀ: Negribu tevi sarūgtināt, bet vairāk par ozol-
zīlēm no ozola tu nevari gaidīt. Tā DIEVS to ir iekārtojis. Katram kokam un augam savs auglis.

KRŪ: Labi, labi, tik dumjš jau es neesmu, saprotu, ka no ozola uz zemenēm nav ko cerēt. Bet man ir

ļoti spoža ideja! Mēs abi divi rīt varētu aizlaisties uz veco dārzu, salasīt riktīgi daudz zemeņogu, piekarināt pilnus mūsu ozola zarus un tad tik mielo-
ties katru dienu nedēļām ilgi! Nekur nebūtu jālai-
delējās.

KRĀ: Nedēļām ilgi, tu saki?

KRŪ: Nu ja, ka nedēļām ilgi! Protams, ja nepaslin-
kosim un salasīsim tās labi daudz.

KRĀ: Tu domā, ka tās ogas nedēļām ilgi tā karāsies
ozola zaros svaigas, sārtas un sulīgas?

KRŪ: Kāpēc tad ne? Dārzā taču arī tās tik aug un
aug! Dikti svaigas.

KRĀ: Tagad, brālīt, klausies. Īstenībā ir tā...

KRŪ: Zini, māsiņ, vienmēr tad, kad tu saki „Īste-
nībā ir tā...”, visām manām idejām un sapņiem pie-
nāk ātrs gals!

KRĀ: Bet ko lai dara, ja īstenībā zemeņogas sa-
ņem spēku augšanai tikai no sava stāda, nevis no
jebkura koka, kurā tu to zemeni iekabināsi. Tavā
ozola zarā tās sapūs ātrāk nekā tev to gribētos.

KRŪ: Nu, ko es teicu, vēl viena mana izcila ideja pagalam!

KRĀ: Izskatās, ka tā ir noticis gan. Vari jau kārt arī banānus priedē un plūmes eglē, tomēr abi ātri vien aizies postā, jo tie norauti no sava īstā koka. Lai auglis izaugtu smuks un garšīgs, un nestu labumu, kam tas arī ir radīts, tam pa īstam jābūt pie zara klāt! Par tādiem augļiem tiešām visiem ir prieks.

KRŪ: Zini, es te tā padomāju – cilvēki arī ir radīti, bet par tiem nu gan dažreiz nav nekāds prieks. Dažkārt tie mēdz būt ļauni, nikni, pat naidīgi! Varbūt viņi arī nav klāt pie īstā koka? Un tāpēc arī nevar dabūt spēku pasmaidīt, samīlot, pažēlot, labus vārdus pasacīt?

KRĀ: Nezinu gan, no kurienes cilvēki varētu ņemt spēku visām šīs labajām lietām, bet koki tie noteikti nav!

MAMMA: Pareizi, Krā, tie tiešām nav koki, no

kā cilvēki gūst spēku labai dzīvei un jaukam raksturam. Tie cilvēki, kuri ņem padomu un spēku no sava Radītāja, tie gan uzzied kā puķes, nogatavojas kā krāšņas zemenogas un otra cilvēka sirsnību spēj sasildīt siltāk par saulīti. Tas notiek tikai tad, ja cilvēks ar JĒZU kļūst labākie draugi un sarunās un darbiņos dienu no dienas pavada kopā.

KRŪ: Jā, tad tie droši vien ir „svaigi” nedēļām ilgi!

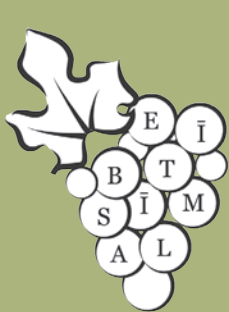
MAMMA: Tieši tik ilgi, cik ilgi tie ir kopā ar KRISTU. Jo pats KRISTUS ir teicis: „ES ESMU vīna koks, jūs tie zari. Kas Manī paliek, un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.”

KRŪ: Tad redz, kur tie laba rakstura augļi cilvēkam rodas! Re, tomēr arī cilvēkam vajadzīgs dzīvs un spēcīgs koks, no kā spēku ņemt!

MAMMA: Jā, un tas ir KRISTUS!

Uzdevums

KATRĀ VĪNOGU ĶEKARĀ IR PASLĒPIES KĀDS NO GARA AUGĻIEM (GALATIEŠIEM 5:22).
ATRODI TOS UN UZRAKSTI UZ LĪNIJĀM!

**MĪLESTĪBA, PRIEKS, MIERS, PACIETĪBA, LAIPNĪBA, LABPRĀTĪBA,
UZTICAMĪBA, LĒNPRĀTĪBA, ATTURĪBA**

Intervēja
Agate Ezera

DIEVA AICINĀTS

*Baltijas Adventistu Jauniešu festivālā Rīgā viesojās Vispasaules Baznīcas Jauniešu kalpošanas nodaļas vadītājs **Gilberts Kendži**. Misionāru dēls no Maurīcijas, kurš vēlāk devies dzīvot uz Austrāliju. Kļuvis par mācītāju, tad piedzīvojis aicinājumu pievērsties jauniešu kalpošanai. Viesojoties Rīgā, viņš piekrita intervijai „Adventes Vēstīm”.*

Vai jūs varētu pastāstīt, kā tieši kļūvāt par Ģenerālkonferences jauniešu vadītāju?

Ir garā un īsā versija. Es pastāstīšu īso. Man nekad nav bijis nolūka īpaši iesaistīties jauniešu kalpošanā. Kad beidzu mācīties, sāku strādāt par mācītāju Melburnā, Austrālijā, un šis darbs man sniedza patiesu prieku. Pēc pieciem gadiem man piedāvāja kļūt par jauniešu vadītāju Konferencē (draudzū savienībā) Sidnejā. Tas viss notika 1993. gadā. Sākumā es teicu nē, jo man patika būt mācītājam, un tieši to es vēlējos darīt, bet, kad mēs par to lūdzām un runājām ar padomdevēju, es sajutu pārliecību, ka Dievs tiešām aicina mūs pievērsties jauniešu kalpošanai, un mēs piekritām. Tomēr, kad devos uz Konferenci, es saviem vadītājiem teicu: “Vēl tālāk no savas draudzes es nedošu.” Viņi atbildēja: “Tad jau redzēsim”.

Es nezinu, vai viņi tiešām zināja, kas notiks, bet šajā amatā es nokalpoju piecus gadus. Pēc pieciem, patiesībā pēc trim gadiem man piedāvāja kļūt par Ūnijas jauniešu vadītāju. Es atbildēju ar nē, jo biju apsolījis nedoties tālāk. Tomēr pēc pieciem gadiem, kurus pavadīju, esot savienības jauniešu vadītājs, Klusā okeāna Dienvidu divīzija aicināja mani kļūt par divīzijas jauniešu vadītāju. Šoreiz Dievs mani uzrunāja ļoti skaidri. Pirmkārt, es dziļi sevī jutu, ka Viņš mani uz to

aicina, bet, otrkārt, tas izpaudās dažu jauniešu lūgšanā.

Nedēļā, kad man piedāvāja šo amatu, viņi man piezvanīja pa telefonu un teica, ka gribētu ar mani lūgt. Šie jaunieši nebija iesaistīti Baznīcas pārvaldē, un es zināju, ka viņiem nav ne jausmas par notiekošo. Es atbildēju, ka esmu aizņemts un ka man jānododas uz dažādām sanāksmēm, bet viņi teica: “Mēs gribētu doties un aizlūgt par jums, pat ja varat atvēlēt mums tikai pusdienlaiku.” Tā nu mēs sarunājām tikšanos tās pašas dienas pusdienlaikā. Kad satikāmies, es jautāju: “Kas ir tas, par ko jūs vēlaties lūgt?” Viņi atbildēja: “Jums jāpieņem svarīgs lēmums, un Dievs mūs ir aicinājis ar jums lūgt.” Viens no jauniešiem atvēra Jeremijas 29:11, kur teikts: ““Jo es zinu, kādas man domas par jums”, saka tas Kungs (..)”,” un bija skaidrs, ka tas viss nāca tieši no Dieva. Jaunieši uzlika man rokas un aizlūdza. Kad viņi beidza lūgt, es sajutu, ka Dievs mani nodod šai kalpošanai.

1999. gadā es kļuva par jauniešu vadītāju Klusā okeāna Dienvidu divīzijā, kurā ietilpst Austrālija, Jaunzēlande un salas Klusā okeāna dienvidos. Pēc 11 gadiem, kad biju šajā amatā nokalpojis divus pilnus periodus un man bija jāizvēlas, vai turpināt vēl vienu, kas kopā būtu 16 gadi, es izlēmu, ka ar 11 gadiem pietiek. Es devos pie administratoriem un teicu,

ka nevēlos tikt ievēlēts vēlreiz. Viņi jautāja: “Ko tu vēlētos darīt?” Es atbildēju, ka nezinu, un viņi man piedāvāja kļūt par Konferences vadītāju. Es izdomāju, ka lūgšu par to. Jau 17 gadus nebiju kalpojis draudzē kā mācītājs, un man nebija sajūtas, ka es varu būt Konferences vadītājs. Teicu viņiem, ka tad, ja man būtu draudze, es atgrieztos tajā, kādu laiku kalpotu tur par mācītāju un tad varētu būt gatavs stāties piedāvātajā amatā.

2010. gadā man piešķīra draudzi, bet tajā pašā gadā Ģenerālkonferences sesija mani no mācītāja aicināja kļūt par Ģenerālkonferences jauniešu vadītāju. Es biju šokēts. Šis bija visgrūtāk pieņemamais lēmums manā dzīvē, bet Dievs atkal deva skaidras norādes. Šis lēmums bija tik smags tādēļ, ka Austrālijā dzīvo abi mūsu bērni, un manai sievai tur bija karjera, tomēr Dievs pārliecināja mūsu sirdis, mēs pieņemām šo aicinājumu, un, jā, mēs lieliski pavadām laiku, darot to, ko Dievs mums ir paredzējis.

Kāda šobrīd ir jauniešu loma draudzē?

Daudzviet pasaulē jauni cilvēki uzņemas vadību dažādās draudzes jomās, tomēr tajā pašā laikā mēs novērojam kaut ko satraucošu – arvien vairāk jauniešu pamet draudzi. Draudze nopietni meklē tam iemeslus un cenšas atrast risinājumu šai tendencei. Viens no lielākajiem iemesliem noteikti ir jautājums par īpašumtiesībām un iesaistīšanos. Dažviet pasaulē vadītāji svārstās par to, vai piešķirt jauniem cilvēkiem atbildību lēmumu pieņemšanā. Manuprāt, to galvenokārt izraisa uzticības trūkums, kuru, kā es saprotu, izraisa nesaprašanās starp pieaugušo un jauniešu pasaulēm, jo tās ir tik dažādas. Mūsdienās tehnoloģijas ne vien tiek lietotas, tās arī veido jaunus cilvēkus. Viņi atrod jaunus veidus, kā dalīties savā ticībā, viņi pieder citai kultūrai un citai paaudzei. Viss ļoti ātri mainās, un draudze ne vienmēr zina, kā uztvert šo jauno valodu un jauniešu izpausmes, tāpēc atturīgi sniedz jauniešiem iespēju uzņemties atbildību vadīšanā.

Tomēr tam ir jāmainās. Mums jārada vide, kurā mēs vairāk iesaistāmies jauniešiem. Jauni pieaugušie mūsdienās vada kooperācijas, industrijas un žonglē ar miljardiem dolāru vai eiro vērtiem projektiem, tomēr, nonākot draudzē, viņi sēž un klausās. Mums jāauzticas un jādod mūsu jauniešiem lielāka atbildība pārvaldē, jo viņi ir uzticīgi un nodevušies draudzei.

Šajās desmit dienās mani ļoti iepriecināja ūnijas prezidents Valdis. Viņš mūs vadāja ar mašīnu un, protams, bija laipns pret mums, bet domāju, ka jāpiemin kas svarīgāks. Viņa prezidentūra izstaro atblastu jauniem cilvēkiem un jauniešu kalpošanai. Kāda šobrīd ir jauniešu loma draudzē? Daudz jaunu cilvēku ir iesaistījušies draudzē un vada dažādas tās jomas, tomēr ir nepieciešams, lai iesaistās daudz vairāk jauniešu, un vadītājiem – ieskaitot mani pašu – jādod jauniešiem iespēja pieņemt lēmumus draudzes dzīvē.

Tātad jaunieši vēlas vairāk atbildības. Vai ir vēl kas?

Ikvienā paaudzē, vienalga, vai tā bijusi pagātnē vai mūsdienās, jauniešiem jāizdara izvēles. Tomēr mums jābūt drošiem, ka nekādā veidā neesam atbildīgi par dažām negatīvām izvēlēm, ko jaunatne izdara.

Mūsu jaunieši piedzimst adventistu ģimenē un kļūst par kultūralajiem adventistiem, bet viņi vēl nav pieņēmuši personīgu lēmumu pieņemt ticību. Mūsu jauniešu ticība ir aizgūta jeb atstarota. Līdz brīdim, kad viņi izlemj mantot šo ticību, mūsu lūgšanas un enerģija ir vērsta viņus vadīt pie pareizā

lēmuma. Tomēr ne visi to izvēlas. Kad cilvēki piedzīvo pārbaudījumus dzīvesveida izvēlē, daži pieņem labus, bet citi – sliktus lēmumus. Tomēr tas, ko vēlējos teikt, ir, ka draudzei nepieciešams nodrošināt vidi, kurā jaunieši var brīvi runāt par saviem izaicinājumiem. Mums no tiem nav jābaidās.

Nesen tika izdota grāmata, kuras nosaukums ir “Jūs mani zaudējāt” (“You Lost Me”). Šo grāmatu izdeva Bārnera jauniešu institūts, un tās pamatā bija daudz profesionālu pētījumu, kuri meklēja atbildes uz jautājumu: “Kāpēc tik daudz jauniešu mūsdienās pamet draudzi?” Grāmatas nosaukums “Jūs mani zaudējāt” ir kā pētījuma rezultātu apkopojums. Tajā runā jauniešu balsis. Mēs esam teikuši: “Jaunieši pamet draudzi.” Bet jaunieši saka: “Mēs nepametām draudzi, tā pameta mūs. Draudze dažādos veidos neatbild uz mūsu jautājumiem. Draudze baidās no tiem, un mēs tajā neatrodam vidi, kas palīdzētu tikt ar to galā.”

Seksualitātes jomā pasaulē ir izveidojies jauns dzīvesveids, un draudze tam pārāk bieži nepievērš uzmanību. Ir radusies jauna komunikāciju pasaule. Kad es augu un gāju pamatskolā, mūsu skolā parādījās viens pornogrāfisks žurnāls, un visi zēni centās to dabūt. Pagāja apmēram nedēļa, līdz visi to apskatīja, bet šodien es jebko varu ātri atrast Google meklētājā. Visa pasaule ir tik pieejama jauniešiem! Viņi dzīvo pilnīgi citā pasaulē, un Baznīcai ir jābūt gatavai klausīties, apstrādāt dzirdēto, pārrunāt to un palīdzēt jauniešiem, kad viņi saskaras ar pārbaudījumiem.

Jā, no vienas puses, izaicinājumi šodien ir tādi paši kā senāk, tomēr tagad tie ir daudz spilgtāk izteikti. Pasaules izaicinājumi jauniešiem šobrīd ir ļoti nopietni, tādēļ mums kā pieaugušajiem, ja vēlamies paturēt savus jauniešus, ir, pirmkārt, jāklausa viņu jautājumos un uz tiem jāatbild, otrkārt, mums jāiesaista viņi lēmumu pieņemšanā, un treškārt, mums viņi jāiesaista draudzes misijā. Kur vien jaunieši ir pilnīgi iesaistīti kalpošanā pasaulei un draudzei, baznīcas pamešana notiek daudz retāk.

Mēs esam dažādi cilvēki, mums ir dažādi uzskati par dzīvi. Kā lai mēs kļūstam vienoti? Kā lai mēs pieņemam dažādību draudzē?

Arī es esmu pamanījis, ka mēs esam radīti dažādi. Es neizskatos kā tu, mēs nerunājam vienā valodā, mēs uzaugām pilnīgi dažādās vidēs un kultūrās. Tomēr tad, kad nāks Jēzus, mēs redzēsim skaistu ainu, kurā visa pasaule ir sapulcēta Viņa priekšā. Tur būs visu mēļu, valodu un kultūru pārstāvji, bet Dieva klātbūtnē mēs visi būsim vienoti.

Dieva valstība nesāksies tikai tad, kad atnāks Jēzus un mēs visi būsim kopā. Dieva valstība ir sasniedzama jau šodien. Valstības dzīve sākas jau tagad, Jēzus mums to atnesa. Tieši tāpēc Dieva valstības vērtības ir spēkā jau tagad. Tās ir ieskautas arī šajā intervijā. Es esmu vecāks brālis, tu esi jaunāka māsa, mēs nekad iepriekš neesam tikušies, bet te nu mēs esam un runājam par tām pašām lietām. Kādām? Tā ir mūsu ticība, mūsu pārliecība par to, ka tev un man ir viens Radītājs, ka eksistē solidaritāte cilvēcei, ka mēs piederam vienai ģimenei.

Iespēja ceļot ir lieliska privilēģija. Līdz brīdim, kad sāku ceļot, es īsti nesapratu dažādību. Kad atstāju Maurīciju un pārvācos uz Austrāliju, kas ir kā pasaules mikromodelis, kur galvaspilsētā Sidnejā var sastapt visu kultūru pārstāvjus, kā arī kad sāku apceļot pasauli, es sapratu vairākas lietas – cilvēki pielūgsmi izpauž dažādi, cilvēki runā dažādās valodās, cilvēki evaņģelizē dažādos veidos, un tie visi ir pareizi.

Tas, kas mūs vieno, ir mūsu ticība tam, kas ir Jēzus, un tam, ko Viņš nāca izdarīt mūsu dēļ. Mūs kā Septītās dienas adventistus vieno unikālais pravietiskās kustības aicinājums un ticība tam, ka esam paredzētā kustība, ka Dievs mūs izveidoja ar īpašu nolūku pasludināt Viņa mūžīgo evaņģēliju. Triju eņģeļu vēsts kontekstā mēs sniedzam ieguldījumu pasaulē, pasludinot Jēzus drīzo nākšanu, un saucam pasauli atpakaļ pie ticības tam, ka Dievs šo pasauli radīja sešās dienās un ka septītās dienas sabats mums atgādina to, no kurienes nākam, uz kurieni mēs dodamies un ka mēs gaidām Kristus otro atnākšanu. Šīs ir lielās lietas, kas mūs vieno, bet veidi, kā mēs tās izsakām, ir tik dažādi, cik dažādas ir tautas, un mums nekad nevajadzētu ļaut dažādībām mūs sašķelt. Mēs ticam vienotībai daudzveidībā. Dalīšanās gars nāk no ļaunā, tas nav no Dieva.

Jūs ceļojat pa pasauli un redzat daudz dažādu draudžu, to, ko cilvēki tajās dara. Kādus efektīvus kalpošanas veidus esat novērojis?

Ir kāds veids, kas mūsdienās ir ļoti izplatīts. Arvien vairāk cilvēku atgriežas pie tā, ko Elena Vaita sauca par “Kristus metodi”. Viņa saka: “Tikai Kristus metode nesīs Kristus panākumus.” Aprakstot to, viņa saka, ka mums jābūt starp cilvēkiem, mums jāparāda viņiem līdzjūtība un jāapmierina viņu vajadzības. Mums vajadzētu iegūt viņu uzticību un tad aicināt viņus sekot.

Pārāk ilgi mēs esam vienkārši gājuši un aicinājuši viņus sekot bez iepazīšanas, ne vienmēr izrādot līdzjūtību, un ar dažiem tas tiešām strādāja. Pasaule ir mainījusies. Jo īpaši Rietumu pasaule, kur valda plurālisms un tu vari ticēt tam, kam tici, bet es varu ticēt tam, kam ticu es. Vairs neeksistē viena lielā patiesība, kuru cilvēki pieņem. Kā lai mēs komunicējam? Protams, to ietekmē vide. Pēc tā, ko redzu Eiropā, Austrālijā un Ziemeļamerikā – cilvēki atgriežas pie Kristus metodes. Sabiedrības aizsniegšana, kalpojot praktiskos veidos un apmierinot cilvēku vajadzības, ir labākā valoda, kādu mēs varam lietot kā pirmo soli, lai viņiem evaņģelizētu.

Kādos veidos jaunieši kalpo praktiski?

Veidu ir tikpat daudz, cik vien varam iedomāties. Viens no Lietuvas mācītājiem man pastāstīja, kā viņa jaunieši paveica ko ļoti vienkāršu. Viņi pamanīja, ka Ziemassvētku laikā tirdzniecības centros ir simtiem aizņemtu un saspringtu cilvēku, tāpēc jaunieši ar centra vadību nokārtoja atļauju ierīkot veikālā nelielu telpu, kurā izveidoja nomierinošu vidi, sagatavoja vairākas piecas minūtes garas uzrunas un ielika tās DVD atskaņotājā. Cilvēki, kuri bija noguruši, varēja ar saviem iepirkuma maisiem ienākt šajā telpā, atpūsties un tajā pašā laikā klausīties sagatavotās uzrunas.

Tieši apstākļi, kuros esat, iedvesmos jūs un sniegs jums dažādas idejas. Dienvidamerikā šobrīd norisinās liels evaņģelizācijas projekts, kuru sauc „Kāleba misija”. Tajā jaunieši velta laiku brīvdienās, veicot dažādus kalpošanas darbus. Cilvēki, kuras tas ieinteresē, vakarā var doties uz kopēju sanāksmi, kur tiek sludināts.

Katrā pasaules daļā Gars darbojas, lai iedvesmotu jauniešus atrast jaunus veidus, kā liecināt. Tam nav vispārēja standarta.

Nav norāžu, kas teiktu: tev jādara tā, tev jādomā tas. Ir idejas, ko var īstenot šeit, bet kas nedarbosies Āfrikā. Dažādās pasaules vietās jauniešu praktiskās kalpošanas atšķiras.

Vai jums ir kādi īpaši ieteikumi Baltijas jauniešu kalpošanai?

Tas, ko varu pateikt par Baltijas jauniešu kalpošanu, ir: paplašinieties/izplatieties un audziet tajā, ko jau darāt! Es šeit biju ļoti pārsteigts. Kā jau minēju, jauniešu kalpošana Baltijā, manuprāt, ir vislabāk glabātais noslēpums. Kad dzirdam kaut ko par Eiropu, mēs sakām, ka tā ir sekulāra vide un ka tur ir ļoti grūti izplatīt evaņģēliju, bet, kad ierodos šeit un redzu, kā darbojas jaunie igauņi, latvieši un lietuvieši – tas ir tik iedvesmojoši! Mācītājs Giedriuss bija iedvesmas pilns,

un šķiet, ka viņš šajā nedēļas nogalē tiešām saveda kopā šīs trīs valstis, un mums tika dota iespēja dzirdēt par to, ko visi dara.

Baltijas misijas lauks nav liels, tādēļ tieši šeit ir iespējams veicināt solidaritāti, vienotību un veidot kontaktus, kas ļautu Baltijas jauniešiem demonstrēt to vienotību, uz kādu mūs aicina Jēzus. Mācītājs Giedriuss aicināja mūs sanākt kopā un izteica aicinājumu, kuru es varu tikai atbalstīt – pēc tam, kad esam sanākuši kopā, paliksim kopā.

Es vēlos aicināt Baltijas jauniešus turpināt veidot kontaktus, būvēt tiltus un uzturēt to vienotības sajūtu, ko viņi piedzīvoja šajā nedēļas nogalē, kā arī turpināt kalpot Dievam. Vēl svarīgāk ir nepārstāt lūgt un nolikt visus plānus krusta pakājē, jo Jēzus ir apsolījis izliet pār mums savu Garu, spēcīnāt mūs kalpošanai, pārveidot mūsu dzīvi, gādāt par mums, kā arī ienākt mūsu dzīvē un dzīvot tajā, padarot vienotību, pēc kuras lūdzam, par īstenību.

Esot šeit, iedomājos par laiku, kad pats biju jauniešis. Es redzu to pašu prieku, jaunus cilvēkus, kas piepildīti ar mīlestību, kuriem patīk dažāda mūzika, kuri darbojas radošos veidos un vēlas lūgt. Es sapratu, ka jauniešiem nepieciešama ārkārtīga solidaritāte, un tā viņiem sniedz prieku. Vadītājiem ir izaicinājums savākt kopā visu šo enerģiju, apvienot to kopējam mērķim un veidot labāku nākotni Baltijas jauniešiem.

Citu konfesiju ziņas

Stankevičs veicinās vienotību

Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbignevs Stankevičs iecelts par Vatikānā esošās Pontifikālās kristiešu vienotības veicināšanas padomes locekli. Pontifikālās padomes prezidents kardināls Kurts Kohs vēstulē, kas informē

par šo nomināciju, izceļ Rīgas arhibīskapa kompetenci ekumenisma jautājumos. Vatikāna lēmums padomē iekļaut arhibīskapu no Latvijas norāda uz to, ka labās kristiešu attiecības mūsu valstī kalpo par iedvesmojošu kristiešu sadarbības piemēru arī citur pasaulē, atzīst Stankevičs.

Pontifikālās kristiešu vienotības veicināšanas padomes uzdevums ir veicināt ekumenisku nostāju katoliskajā baznīcā, kā arī attīstīt dialogu un sadarbību starp katolisko baznīcu un citām baznīcām un kristiešu kopienām. Pašlaik padome ir iesaistījusies starptautiskā teoloģiskā dialogā ar ortodoksālo baznīcu, Koptu ortodoksālo baznīcu, anglikāņu kopienā, Pasaules Luterāņu federāciju, Pasaules Metodistu padomi, Pasaules Baptistu aliansi u.c.

Bīskaps ir noguris

Pāvests Benedikts XVI ir pieņēmis Liepājas diecēzes bīskapa Vilhelma Lapela atteikumu no Liepājas diecēzes bīskapa amata pienākumu pildīšanas. Lai ar priesteriem pārrunātu situāciju pēc Lapela atteikuma pildīt bīskapa amata pienākumus, Liepājā ieradās arī pāvesta pārstāvis Baltijas valstīs, nuncijs Luidži Bonaci.

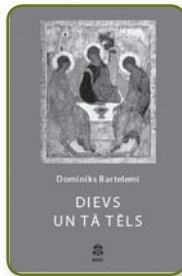
Pašā Liepājā sākotnēji izplatījās baumas par to, kāpēc bīskaps pēkšņi pametis savu amatu. Tika runāts par veselības problēmām, iespējams, kādiem citiem iemesliem. Tikmēr pats Lapelis noraidīja bažas par savu veselību. Viņš nolēmis atkal kļūt par mūku, jo no intensīvā darba ir noguris.

“Daži uzskata, ka šis lēmums ir nācis negaidot, bet, manuprāt, nekas ārkārtējs tas nav. Mūku kopiena balstās uz darbu vienlīdzīgu sadali – viens atbild par saimnieciskiem jautājumiem, otrs par dievkalpojumiem, trešais par jauniešu vai bērnu jautājumiem. Un, ja kāds pagurst vai vēlas mainīt darbības virzienu, to visu ir iespējams realizēt. Ja ir labas zināšanas un vēlme strādāt ar jauniešiem, var startēt arī augstskolās kā pasniedzējs. Mūku kopienā jau esmu bijis, dzīvoju klosterī un zinu, ka šis dzīvesveids man sagādā gandarījumu,” savu izvēli laikrakstam „Neatkarīgā Rīta avīze” skaidrojis Lapelis.

Pāvests Benedikts XVI iecēlis par pagaidu Liepājas diecēzes vadītāju Jelgavas diecēzes bīskapu Edvardu Pavlovski, bet jauno bīskapu nozīmēs tuvākajā laikā.

Lapelis par bīskapu bija konsekrets 2000. gada 25. martā un kā Liepājas diecēzes bīskaps kalpoja no 2001. gada 12. maija līdz 2012. gada 20. jūnijam.

„Dievs un tā tēls”

Rīgas Augstākais reliģijas zinātņu institūts publicējis ievērojamā Bībeles pētnieka un senebreju sakrālo tekstu eksegēta Žana Dominika Bartelemi (1921–2002) grāmatu „Dievs un tā tēls. Bibliskās teoloģijas uzmetums”. Šis Vecās Derības eksegēzei veltītais darbs ir sarakstīts 1955. gadā, tulkots dažādās valodās un piedzīvojis atkārtotus izdevumus. Grāmatas autors atklāj šos senos tekstus kā elkdievības,

Dieva viltojumu atmaskošānu un Dzīvā Dieva meklējumu. Kāds ir patiesais Dieva tēls un kā to atklāt Vecajā Derībā, kur Dieva vaigs parādās bieži vien pārsteidzošā un pretrunīgā gaismā? Vai šim Dievam ir kāds sakars ar Jaunās Derības mīlošo un žēlsirdīgo Dievu? Kā lasīt Svētos Rakstus? Tie ir jautājumi, uz kuriem grāmatā tiek piedāvāta atbilde.

Dominikāņu tēvs Bartelemi visu savu dzīvi veltījis Svēto Rakstu, it īpaši Vecās Derības grāmatu studijām. Viņš bija Vecās Derības profesors Katoļu teoloģijas fakultātē Fribūras Universitātē Šveicē, Pontifikālās Bībeles komisijas loceklis un Jeruzalemes Franču Bībeles un Arheoloģijas skolas loceklis. Viņš kļuva pazīstams ar Kumrānas manuskriptu pētījumiem. Bartelemi galvenais darbs ir Vecās Derības tekstu kritika, ar ko viņš kļuva slavens visā zinātniskajā pasaulē. Kopš 1970. gada viņš piedalījās “Ebreju Vecās Derības tekstu projektā”, Bartelemi ir viens no Bībeles ekumēniskā franču tulkojuma veidotājiem (TOB).

Grāmatu no franču valodas tulkojusi filoloģijas doktore Agnese Gaile-Irbe.

Jehovas liecinieku kongress

Daudzi Latvijas iedzīvotāji savās pastkastītēs saņēma Jehovas liecinieku aicinājumus apmeklēt kongresu “Sargi savu sirdi”.

Kā bija rakstīts uzsaukumā, Jehovas liecinieki ir pārliecināti, ka visi, arī tie, kas nav Jehovas liecinieki, varēs gūt labumu no vērtīgās informācijas un praktiskajiem padomiem,

kas izskanēs 2012. gada apgabala kongresā “Sargi savu sirdi” Jehovas liecinieku kongresu namā Rīgā, Atlantijas ielā 32.

Kongress notika pirms Līgo svētkiem. Tajā tika runāts ne tikai par administratīviem jautājumiem, bet varēja dzirdēt svētrunas un kopā pētīt Bībeli. Piemēram, padziļināti tika pētītas Bībelē atrodamās norādes uz simbolisko sirdi. Programmā bija runas, Bībeles audiolasījumi, demonstrējumi un pat teatralizēts uzvedums. Katras dienas tēma bija saistīta ar vārdiem no kāda Bībeles panta, tai skaitā no 1. Samuēla 16:7, 1. Laiku 28:9 un Mateja 12:34. Kongresa tēma “Sargi savu sirdi” bija balstīta uz Salamana Pamācībām 4:23. Programmas mērķis bija stiprināt visu klātesošo ticību.

Jehovas liecinieki ir pārliecināti, ka viņu kongresi daudziem ir palīdzējuši dziļāk izprast Bībeli.

Visā pasaulē ir apmēram 7,6 miljoni Jehovas liecinieku un vairāk nekā 109000 draudžu.

LASI MŪS ARĪ INTERNETĀ

WWW.ADVENTESVESTIS.LV

SEKO MUMS

STARPTAUTISKA STARPKONFESIONĀLA MĀCĪBU IESTĀDE „LATVIJAS BĪBELES CENTRS” AICINA STUDĒT BĪBELI UN SAGATAVOTIES KALPOŠANAI.

PABEIDZOT:

- 2 GADU KURSU, SAŅEMSIET SERTIFIKĀTU „TEOLOĢIJA UN KALPOŠANA”;
- 4 GADU KURSU, SAŅEMSIET DIPLOMU „KRISTĪGĀ KALPOŠANA UN VADĪBA” JEB „KRISTĪGĀ IZGLĪTĪBA”.

LEKCIJAS NOTIEK VAKAROS 1-2 NEDĒĻAS MĒNESĪ UN TIEK TULKOTAS LATVIEŠU UN KRIEVU VALODĀS. MĀCĪBAS SĀKAS 27. AUGUSTĀ PL. 18:00, RĪGĀ, MĀRUPES IELĀ 16. PAPILDUS INFORMĀCIJU VARAT IEGŪT MĀJAS LAPĀ: WWW.BIBLE.LV. JA VĒLATIES KĻŪT PAR STUDENTU, LŪDZU ZVANIET SOLVITAI JĀKOBSONEI (T. 27014222) UN PIESAKIETIES PĀRRUNĀM AR DIREKTORU.

NORVĒGIJAS VADĪBAS UN TEOLOĢIJAS SKOLA SADARBĪBĀ AR LATVIJAS BĪBELES CENTRU PIEDĀVĀ AKREDITĒTU BAKALURA STUDIJU PROGRAMMU TEOLOĢIJĀ UN VADĪBĀ. STUDIJAS NOTIEK ANĢĻU VALODĀ. PAPILDUS INFORMĀCIJU VARAT IEGŪT, PIEZVANOT DR. ESTER PETRENKO (T.27014111) VAI RAKSTOT UZ E-PASTU: VERIGA28@GMAIL.COM, VAI APMEKLĒJOT LBC MĀJAS LAPU [HTTP://WWW.BIBLE.LV/BAKALAVR.HTML](http://WWW.BIBLE.LV/BAKALAVR.HTML).

